

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ငွေဝိ၆၂၃၃၃၃ ၊ ဝဇ္ဇ ငွေဝိ၆၂၃၃၃၃

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း ဒုတိယအကြိမ်

စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ ၁၀၀၀

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း ကျော်မင်းမောင် (၀၉၅၄၀၃၂၈၇)

ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ ဦးဝင်းပိုင် (နှုန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ် တင်မီခိုင်

စာအုပ်ချုပ် ကိုတင်အေး (Perfect Binding) ၀၉၅၁၈၀၄၈၁

ဖြန့်ချိရေး မဟာစာပေ

ပုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

စာနိမ့် ၆၀၀၀ ကျပ်

လင်းခန့်

ဓရမွေး ၊ လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၂၈၆ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၂) ဓရမွေး

ရေခဲ

လင်းခန့်

PERFUME

THE STORY OF A MURDERER BY

Patrick Süskind

Translated from the German by John E. Woods

မ ဟာ စ ပေ (စ စဉ် - ၃၁၂)

မိတ်ဆက်

ဂျာမန်စာရေးဆရာ ပက်ထရစ်ဇစ်ကင်ခ်ကို ၁၉၄၉ ခုနှစ် မတ်လ ၂၆ ရက်မှာ မွေးသည်။ ဖခင်မှာ စာရေးဆရာနှင့်ဂျာနယ်လစ်ဖြစ်၍ မိခင်မှာ အားကစားနည်းပြ ဖြစ်သည်။ သူသည် မြူးနစ်တက္ကသိုလ်တွင် အလယ် ခေတ်နှင့် ခေတ်သစ်သမိုင်းဘာသာရပ်ကို သင်ကြားခဲ့သည်။ သို့သော် ပြီးဆုံးသည့်တိုင် တက်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ နောက်ပိုင်းတွင် မိဘများ၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ပါရီသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပထမဆုံး ရေးခဲ့သော The Double Bass အမည်ရှိ ပြဇာတ်မှာ ၁၉၈၄-၈၅ နှစ်နှစ်အတွင်း၌ အကြိမ်ပေါင်း ၅၀၀ ကျော် တင်ဆက်ကပြခဲ့ရသည်အထိ အလွန် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး ဝတ္ထုရှည် Perfume(Das Parfum ဟူသော ဂျာမန်အမည်ဖြင့်)ကို ထုတ်ဝေသောအခါ နိုင်ငံတကာ အထိ ထိုးဖောက်အောင်မြင်သွားသည်။ ဤဝတ္ထုဖြင့် စာပေဆုပေါင်းများစွာ ရရှိခဲ့သော်လည်း အများစုကို ပက်ထရစ်ကိုယ်တိုင်က ဆုယူဖို့ ငြင်းဆန် ခဲ့သည်။ သိုသိုသိပ်သိပ်သာ နေထိုင်တတ်သဖြင့် သူ့အကြောင်းကို လူသိပ်မသိကြချေ။

Perfumeသည် နှစ်ဆယ်ရာစုအတွင်း ရောင်းအားအကောင်းဆုံး ဂျာမန်စာအုပ်များအနက်မှ တစ်အုပ်ဖြစ်သလို ဘက်ဆဲလားစာရင်းတွင် ကိုးနှစ် ကြာအောင် ဗိုလ်စွဲထားခဲ့သည်။ ဘာသာပေါင်း ၄၉ မျိုးသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး

ကမ္ဘာတစ်ဝန်း အုပ်ရေသန်း ၂၀ ကျော် ရောင်းချခဲ့ရသည်။

Perfume ဝတ္ထုကို နှစ်သက်ကြသဖြင့် တေးသီချင်းအဖြစ် အမြောက်အမြား ရေးစပ်သီဆိုခဲ့ကြရာ နာမည်ကျော် အဆိုတော် ကာ့ထံကိုဘိန်းက ဤဝတ္ထုကို နှစ်သက်လှသောကြောင့် ဆယ်ကြိမ်လောက် ဖတ်ဖြစ်သည်ဟု အင်တာဗျူး တစ်ခုတွင် ဖြေဆိုခဲ့သည့်အပြင် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် ယန်းဘပ် တိမ်ကန်နီကို အစွဲပြု၍ Scentless Apprentice ဟူသော အမည်ဖြင့် သီချင်းရေး စပ်သီဆိုခဲ့လေသည်။ Perfume ကို ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ဒါရိုက်တာ တွမ်တိုင်ကွာက ဘန်ဝစ်ရှော၊ ဒပ်စတင် ဟော့ဖ်မန်း၊ အလန်ရစ်ခ်မန်းတို့နှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သည်။ လက်ရှိတွင် မြူးနစ် မြို့မှာ နေထိုင်၍ စာရေးသားနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကို ဂျန်အီးဇင်စ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ရာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် PEN Translation Prize ဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည်။ ဂျန်သည် ဂျာမန်စာရေးဆရာ သောမတ်စ်မန်း၏ စာအုပ်များကို အဓိကထား၍ ပြန်ဆိုခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ လက်ရှိတွင် ဘာလင်မြို့၌ နေထိုင်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျေးဇူးတင်လိုသည် မှာ ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က ဝယ်ယူဖတ်ရှုကာ ပိုမိုကောင်းမွန်လို သော ဆန္ဒဖြင့် အပြုသဘော ညွှန်းဆိုထောက်ပြခဲ့သော စာဖတ်သူများ (အထူးသဖြင့် ကိုကျော်ဇေယျတိုး (Andry) ကို ဖြစ်ပါသည်။

၀၀၀၆၀၆၀၆

အခန်း (၁)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၈၀၀ ဝန်းကျင်က ပြင်သစ်ပြည်တွင် လူတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ ထူးခြားသော အထုပ်ရမီကြောင့် ထိုခေတ်က ဒိတ်ဒိတ်ကြီ နာမည်ကျော်များအနက် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အနီပုဂ္ဂိုလ်သည် နာမည်ကောင်းနှင့် ကျော်စောခြင်းတော့ မဟုတ်။ အော့နှလုံးနာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော ကြောင့် နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ၏ အမည်ကား ယန်းဘပ်တိစ်ဂန်နီ ဟူ၏။

ပြင်သစ်သမိုင်းတွင် နာမည်ဆိုးနှင့် ထင်ရှားကြသူများရှိသည်။ ရာဂဘီလူးဟု သမုတ်ကြသည့် မားကစ်ဒီဆာ့ထ်၊ တစ်နိုင်ငံလုံးကို သွေးမြေ ကျစေခဲ့သည့် ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီးကို ဆင်နွှဲခဲ့သော လူဝီအန်တိုင်း ဒီစိန်ရှပ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို စစ်မီးလျှံ ဟုန်းဟုန်းတောက်အောင် မွေ့ခဲ့သော နပိုလျံဘိုနာပတ်တို့နှင့် ယှဉ်လျှင်တော့ ယနေ့ခေတ်တွင် သူ့နာမည်ကို မည်သူမျှ အမှတ်ရကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထိုသူများသည် မာန်မာန ထောင်လွှားခြင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားခြင်း၊ လူသားတိုင်းကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ယုတ်ကန်းသည့် နေရာတွင် ဂန်နီထက် ပို၍ နာမည်ကျော်သွားသဖြင့် လူအများက သူ့ကို မသိကြခြင်း မဟုတ်။ မွေးကတည်းက ပါလာသော သူ၏ ပါရမီထူးနှင့်

တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်တတ်သော အလေ့အကျင့်ကြောင့် လူသားတို့ လက်လှမ်းမမီနိုင်သော ဂန္ဓာရုံလောကကြီးထဲ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားသည့် ဂန်နွီကို မည်သူမှ မသိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သမိုင်းစာမျက်နှာ ထဲတွင်လည်း သူ့အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စသော်မှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပေ။

ထိုစဉ်က မြို့တော်ဟူသည်မှာ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နေရသလို ခေတ်မီသော မြင်ကွင်းမျိုးနှင့်မဟုတ်ဘဲ ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသော လူအများ နှင့်သာ ရှုပ်ထွေးစည်ကားနေလေသည်။ လမ်းတို့သည် နောက်ချေးနံ့၊ တသင်းသင်းနှင့် အုတ်တံတိုင်း၊ ဝင်းထရံများမှာလည်း ကျင်ငယ်နံ့၊ စွဲနေသည်။ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်များမှ မှိုစော်နံ့နေသည့် ပျဉ်ချပ်များက ကြွက်ချေးများဖြင့် ပွထညစ်ပတ်လျက်။ မီးဖိုချောင်များတွင် ဂေါ်ဖီပုပ်နံ့နှင့် အစိမ်းလိုက် ခုတ်ထစ်ထားသော သိုးသား အဆီလွှာအနံ့များ ဖုံးအုပ်နေသည်။ ဖုန်ထူ၍ အောက်သိုးသိုး အနံ့ထွက်နေသော ဧည့်ခန်းကလည်း အသက်ရှူ မဝစရာ။ အိပ်ခန်းများကား ကြေးညှော်များဖြင့် ချော့ကျိနေသော အိပ်ရာခင်းစများ၊ စိုထိုင်းထိုင်း မွေ့ရာများ၊ အညစ်အကြေး စွန့်သည့်အိုးများမှ ထွက်သော အော်ဂလီဆန်စရာ အနံ့စူးများနှင့် မွန်ထူနေသည်။

မီးခိုးခေါင်းတိုင်များက ညှော်နံ့တလူလူ ထွက်နေသည်။ သားသတ်ရုံများက တိရစ္ဆာန်များ၏ သွေးစိမ်းနံ့ လှိုင်လှိုင်ထနေသည်။ အရေခွံခွာသော အလုပ်ရုံများမှ ကြေးချွတ်ဆေးနံ့များကလည်း ပြင်းထန်လှသည်။ လူတို့သည် ချွေးစော်ချဉ်စော် နံ့ဟောင်နေပြီး အင်္ကျီကိုလည်း တစ်ခါမှ လျှော်ဝတ်သည့်ပုံ မရကြ။ ပါးစပ်ဟလိုက်လျှင် သွားချေးအထပ်ထပ်နှင့် ညစ်ထည်းနေသော သွားများကို တွေ့ရသည်။ လူကြီးဆိုလျှင် ဗိုက်ခေါက်နားတွင် ကြက်သွန်နံ့ နံသည်။ ကလေးဆိုလျှင် ဒိန်ချဉ်လိုလို ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့ ထွက်နေတတ်သည်။

မြစ်ရေကလည်း နံသည်။ ဈေးထဲမှာလည်း နံသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလည်း နံသည်။ တံတားအောက်ကလည်း နံသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီး၏ အိမ်က နံသလို ဘုန်းကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း နံသည်။ ဘုန်းကြီး၏ အနံ့လိုပင် ကျေးလက်နေ တောသူတောင်သားများ၏ ကိုယ်ကလည်း နံသည်။ တပည့်လက်သားများ၏ ကိုယ်မှာမူ ၎င်းတို့ ဆရာသမားများ၏ ဇနီးမယားအနံ့မျိုး နံသည်။ မင်းမျိုးနွယ်ဝင် အထက်တန်းလွှာတို့၏ ကိုယ်မှာလည်း နံလှသည်။ ဘုရင်ကိုပင် အနံ့ခံကြည့်လျှင် ခြင်္သေ့တစ်

ရေမွှေး

ကောင်၏ အနံ့မျိုး ရမှာဖြစ်သလို ဘုရင်မကြီးကလည်း ဆိတ်အိုမကြီး တစ်ကောင်၏ အနံ့မျိုး ထွက်နေပေလိမ့်မည်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ လူတန်းစား မရွေး၊ ရာသီမရွေး၊ နေရာမရွေး လူတိုင်းလိုလို နံစော်နေကြသည်။

ထိုအချိန်က သစ်သီးဝလံနှင့် သားငါးများကို ပုပ်သိုးဆွေးမြည့်စေ သော ဘက်တီးရီးယားပိုးမွှားများကို ဘယ်အရာကမှ တားဆီးလို့ မရချေ။ အပုပ်နံ့ ထွက်မလာအောင် ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းဖို့လည်း ဘယ်သူကမှ ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိပေ။ ပါရီမြို့သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ အကြီးမားဆုံး မြို့တော် ဖြစ်သည့်အလျောက် အပုပ်နံ့သည်လည်း ပါရီမြို့တွင် အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။ ဤမျှ နံစော်ပုပ်ဟောင်လှသော အနံ့ဆိုးကြီးသည် ပါရီမြို့၏ အချက်အချာ တစ်နေရာမှ အဓိက ထွက်ပေါ်သည်။ ထိုနေရာမှာ အော့စ်ဖဲနှင့် ဒီလဖယ်ရွန်နရီ အမည်ရှိသော လမ်းနှစ်ခုကြားတွင် တည်ရှိသည်။ အတိအကျဆိုရပါမူ ထိုနေရာသည် ‘အင်နီးစန့်’ ဟုအမည်ရသည့် သင်္ချိုင်းမြေပင် ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်ဗြူးဆေးရုံနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘုရားကျောင်းများမှ အသုဘများကို ထိုသင်္ချိုင်းနယ်မြေထဲ လာ၍ မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ရှစ်ရာမျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ နေ့စဉ်လိုလို ဒါဇင်နှင့်ချီသည့် အလောင်း များကို လက်တွန်းလှည်းပေါ် တင်၍ ထိုနေရာသို့ ယူလာတတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို လှည်းပေါ်မှတစ်ဆင့် ရေခမ်းနေသော မြောင်းရှည်ကြီးများထဲ ပစ်ချထားတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အုတ်ဂူများ၊ အရိုးဂူများထဲတွင် အနှစ် ရှစ်ရာခန့် ကြာညောင်းနေသည့် လူရိုးများမှာ တစ်ခုပေါ် တစ်ခုဆင့်ကာ အရိုးပုံကြီး ဟည်းထလျက် ရှိသည်။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးခါစတွင် ထိုသင်္ချိုင်း၌ အလောင်း ပေါင်းများစွာကို ဂူသွင်း၍ မြုပ်နှံခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုသင်္ချိုင်းကို စွန့်ပစ်နယ်မြေအဖြစ် ပိတ်ပင်၍ သန်းနှင့်ချီသော အရိုးခေါင်းများနှင့် အရိုးစု များကို တူးဖော်လျက် မွန့်မာ့ထံတောင်ကုန်းရှိ ဂူသင်္ချိုင်းကြီးထဲ ပြောင်းရွှေ့ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ယင်းနယ်မြေတွင် အသားငါးနှင့်ဟင်းချက်စရာများ ရောင်းချသော ဈေးတန်းကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

၁၇၃၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့၌ ယန်းဘပ်တိစ်ဂန်နီကို မွေးဖွားသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံး၌ အနံ့စော်ဆုံးဖြစ်သော ထိုနေရာမှာမှ သူ့ကို မွေးဖွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး၏ အပူဆုံး နေ့များ

ထဲက တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ အပူရှိန်က သင်္ချိုင်းမြေပေါ် အလျှံညီးညီး တောက်လောင်နေသဖြင့် ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ဆိုးကို ညှစ်ထုတ်နေသည့်နယ်။ သခွားမွှေးသီးအပုပ်နံ့နှင့် မီးကင်ခံထားရသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ဦးချိုမှ ထွက်လာသော ညှော်နံ့တို့ ရောနှောနေသော အနံ့ဆိုးတစ်ခုကို အနီးနားရှိ လမ်းကြိုလမ်းကြားထဲမှပင် ရနေသည်။

ဂန်နွီ၏ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားသော ငါးစိမ်းသည်မိန်းမသည် အော့စ်ဖဲလမ်းထဲရှိ ခုံတစ်လုံးတွင်မတ်တတ်ရပ်၍ ငါးကို အကြေးခွံနွာကာ ကလီစာများကို နှိုက်ထုတ်နေသည်။ သိမ်းမြစ်ထဲမှ ရလာသော ထိုငါးသည် ယူလာကတည်းက ပုပ်အဲ့ညှို့စို့သော အနံ့ထွက်နေပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် သင်္ချိုင်းကုန်းမှ လွင့်လာသော လူသေကောင်ပုပ်နံ့နှင့် သိပ်ကွဲထွက်မနေတော့ချေ။ ထိုအချိန်မှာပင် ဗိုက်က စ၍ နာလာသည်။

ဂန်နွီ၏ မိခင်သည် အနံ့ဆိုးများနှင့် ယဉ်ပါးနေသဖြင့် ငါးညှို့နံ့ကိုရော လူသေကောင်ပုပ်နံ့ကိုပါ ထူးပြီး မခံစားရချေ။ ထို့အပြင် ဗိုက်ထဲက နာကျင်မှုကို သေလောက်အောင် ခံစားနေရသဖြင့် ထိုအနံ့များကို သတိပြုမိရန် အာရုံမရပေ။ သူမစိတ်ထဲ၌ ထိုနာကျင်မှုကိုသာ ပျောက်သွားစေချင်သည်။ ခုချက်ချင်းသာ မွေးလို့ရလျှင် တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ညှစ်၍သာ မွေးချလိုက်ချင်သည်။ ယခုကိုယ်ဝန်သည် သူမအတွက် ငါးကြိမ်မြောက် ဖြစ်သည်။ ကျန်အားလုံးကိုလည်း ဤငါးစိမ်းတန်းထဲမှာပင် မွေးပစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကလေးမွေးလျှင်လည်း အသေကလေးတွေချည်း ဖြစ်သည်။ မဟုတ်လျှင်လည်း မွေးပြီး မကြာမီ သေသွားသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဝမ်းမှ ကျွတ်ခါစ သွေးသံရဲရဲနှင့် ထိုကလေးအသေကို ခုံနောက်မှာ ပစ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကလေးသည် အသား၊ ငါး၊ ကလီစာများ၏ အမှိုက်သရိုက်နှင့် မခြားနားတော့ဘဲ ရောထွေးသွားလေသည်။

ညနေကျလျှင် ဈေးထဲရှိ အမှိုက်သရိုက်များ အားလုံးကို ဂေါ်ပြားနှင့် ကျုံးကာ လှည်းပေါ်တင်၍ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ဖြစ်စေ၊ မြစ်ထဲသို့ဖြစ်စေ သွား၍ စွန့်ပစ်ကြသည်ဖြစ်ရာ အကယ်၍ ထိုကလေးသာ အသက်ရှင်ခဲ့လျှင်လည်း အချိန်သိပ်ကြာကြာ ခံမှာမဟုတ်ချေ။ ဂန်နွီ၏ မိခင်အတွက်တော့ ဤယနေ့သည်လည်း ယခင်နေ့များနှင့်အလားတူ ပြုမူဆောင်ရွက်ရမည့်နေ့ဖြစ်သည်။ သူမသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆံဖြူသွားကျိုးအရွယ်မဟုတ်သဖြင့် ငယ်ဂုဏ်ကြောင့် လှသည်ဟု ဆိုရမည်။ အဆစ်

ရေမွှေး

အမျက်များ ယောင်ယမ်းတတ်သည့် ဂေါက်ရောဂါ၊ ဆစ်ဖလစ် ကာလသား ရောဂါနှင့် တိဘီဖြစ်ချင်သလိုလိုရှိသော်လည်း ကြီးမားလှသော အနာရောဂါ ဟူ၍ မရှိသဖြင့် နောက်ထပ် လေးငါးဆယ်နှစ်လောက်အထိ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေထိုင်သွားရလိမ့်မည်ဟု သူမကတော့ မျှော်လင့်သည်။ တစ်နေ့ နေ့ကျလျှင် မုဆိုးဖိုကုန်သည် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ညားကာ ကလေး များ မွေးဖွား၍ ဂုဏ်သရေရှိ ဇနီးမယားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာနိုင်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဗိုက်ထဲမှ တစ်စတစ်စ ပို၍ နာကျင်လာသဖြင့် ဂန်နွီမိခင်၏ စိတ်ကူးများမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ သူမသည် ယခင်လေးကြိမ်တုန်းက လုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ခုံအောက်သို့ ဝင်၍ ခူးနှစ်ဖက် ထောင်ကာ ဖင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကလေးကို ညှစ်၍ မွေးထုတ်လိုက်ပြီးသော အခါ ချက်ကြိုးကို သားလှီးစားဖြင့် ဖြတ်သည်။ နေပူရှိန်နှင့် အနံ့ဆိုး ထောင်းထောင်းထနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမမူနိုင်သော သူမအတွက် ကား နှင်းပန်းလွင်ပြင်ကြီးထဲ သို့မဟုတ် ဒက်ဖဒေးပန်းများဖြင့် ဝေဆာနေ သော အခန်းငယ်လေးထဲ ရောက်နေသည့်အလား ထုံထိုင်းရီဝေနေသည်။ သူမသည် မိုက်ခနဲ မူးမေ့တော့မလို ဖြစ်လာ၍ ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ လှဲချလိုက်ရာ ခုံအောက်မှတစ်ဆင့် လူသွားလမ်းပေါ်သို့ ဓားကိုင်လျက်သား ထွက်ကျသွားသည်။

လူအများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားပြီး လန့်ဖျပ်၍ ရေရွတ်လိုက်သံ များ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လူအုပ်က သူမကို ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြစဉ် လူတစ်ယောက်က ပုလိပ်ကို အော်ခေါ်သည်။ လက်ထဲမှာ ဓားကိုင်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ လဲနေလို့ဟူသော အသံတစ်ခု ထွက်လာ သည်။ သူမက ဖြည်းညင်းစွာ ထလာသောအခါ ဘာဖြစ်တာလဲဟု ဝိုင်းမေး ကြသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ဒါဆို ဓားကြီး ကိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲဟု မေးကြပြန်သည်။

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

ထိုအခါ ဂါဝန်မှာ ဘယ်က သွေးတွေ ပေနေတာလဲဟု မေးကြပြန် သည်။

“ငါးခုတ်တဲ့ဆီက...”

သူမက မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဓားကို ခုံပေါ် ချထားလိုက်ပြီး

ရေဆေးဖို့ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပေါ်လာသည်။ ခုံအောက်မှ မွေးကင်းစကလေးငယ် သည် တအံ့အဲ အသံပြုကာ စဉ်သည်။ လူများက ခုံအောက်ကို ကြည့်လိုက် သောအခါ ယင်တလောင်းလောင်း အုံနေသော ငါးခေါင်းများ၊ တိရစ္ဆာန် ကလီစာများအလယ်မှမွေးခါစ ကလေးငယ်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သူတို့သည် ကလေးငယ်အား အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြပြီးနောက် ကလေးကို တရား ဥပဒေအရ နို့အငှားတိုက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ထံ ပို့လိုက်ကြသည်။ ငါးစိမ်းသည်မိန်းမက ကလေးကို သေအောင် ယင်းသို့ ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်ကလေး လေးယောက်ကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်း ပြုခဲ့ပါသည်ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံသည်။ ဤသို့ ကလေးများအား ရက်စက်စွာ ညှဉ်းပန်း သတ်ဖြတ်မှု၌ အပြစ်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည့်အတွက် ရက်ပေါင်း များစွာ ကြာသောအခါ သူမကို သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် ကြိုးပေး၍ သတ်လိုက် ကြလေသည်။

ထိုရက်များအတွင်း ကလေးသည် နို့ထိန်းသမ သုံးယောက်တိတိ ပြောင်းသွားသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အကြာကြီး ခေါ်မထားချင်ကြ။ ကလေး က နို့သိပ်စို့လွန်းသည်။ တစ်ခါစို့လျှင် နှစ်ယောက်စာလောက် စို့သည့် အတွက် တခြားကလေးများအတွက် နို့သိပ်မထွက်တော့ဟု ဆိုကြသည်။ နို့ထိန်းသမများသည် နို့ချိုတိုက်ကျွေး၍ အသက်မွေးသူများဖြစ်သောကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကွက်၍ နို့တိုက်ရမည်ဆိုပါက တွက်ခြေ မကိုက်ပေ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ရောက်လာသမျှ အမှုပေါင်း သောင်းခြောက် ထောင်ကို ဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးရသော လာဖို့စ်အမည်ရှိ ပုလိပ်မင်းကြီးမှာ ဤကဲ့သို့သော အမှုမျိုးကို စိတ်ကုန်လှပြီဖြစ်၍ ကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာ တစ်ခုခုဆီသို့ ပို့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးအား စိန့်အန်တိုင်း လမ်းအဆုံးရှိ မိဘမဲ့ကျောင်းတစ်ခုတွင် ထားလိုက်သည်။ ထိုကျောင်းမှ ကလေးများကို ရူအန်မြို့ရှိ အစိုးရ မိဘမဲ့ဂေဟာကြီးဆီ နေ့စဉ်လိုလို ပို့လေ့ရှိသည်။

ရူအန်မိဘမဲ့ဂေဟာသို့ တစ်ခေါက်လျှင် မွေးကင်းစအရွယ် ကလေး လေးယောက် ပို့လေ့ရှိသည်။ ကုန်ပစ္စည်းတင်ပို့ရာတွင် အစောင့်အဖြစ်

ရေမွှေး

လိုက်ပါကြသူများက အပိုဝင်ငွေကလေးများ ရှာကြိဖန်တီးရန်အလို့ငှာ အမြတ်ရနိုင်သည့် ပစ္စည်းကလေးများကို ထန်းခေါက်ဖာလေးများနှင့် ထည့်၍ သယ်ယူတတ်ကြသည်။ ထိုသူများက ကလေးငယ်များကို ထန်းခေါက်ဖာထဲ ထည့်၍ သယ်ကြသဖြင့် လမ်းတွင် သေကြသည့် ကလေးအရေအတွက်က မနည်းမနော။ ထို့ကြောင့် ဂေဟာမှ တာဝန်ရှိသူက ပစ္စည်းသယ်သူများအား နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြုထားသည့် တစ်နှစ်သားနှင့်အထက် ကလေးများကိုသာ ခေါ်လာရန်နှင့် ငွေချေသည့်အခါ ရူအန်မြို့သို့ ရောက်ရှိကြောင်း တရားဝင် ထောက်ခံချက် စာရွက်ပေါ်တွင် တံဆိပ်တုံး ထုပေးမှသာ ကလေးကို လက်ခံမည်ဟု မှာကြားသည်။

ဂန်နီကား နှစ်ခြင်းလည်း မခံခဲ့ရသလို ထောက်ခံချက် စာရွက်ထဲ ထည့်ရေးစရာ အမည်သညာလည်း မရှိချေ။ ပုလိပ်ဌာနအနေဖြင့် ပိုင်ရှင်မဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မိဘမဲ့ကျောင်း၌ အပ်နှံစရာ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မရှိသဖြင့် လူတိုင်းက တခြားကိစ္စ အကြောင်းပြကာ ခေါင်းရှောင်၍သာ နေကြသည်။ သို့သော် ကြာကြာရှောင်၍ မရဘဲ သူ့ခေါင်းပေါ်သာ ကျလာ သဖြင့် ပုလိပ်မင်းကြီး လာဖို့စ်သည် မူလဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖျက်ကာ ထောက်ခံ စာတွင် ထည့်စရာ အမည်ရဖို့အရေး ကလေးအား ဘုရားကျောင်းတစ်ခုခု သို့ ပို့၍ နှစ်ခြင်းခံစေဟု ခိုင်းရတော့သည်။ ဤနည်းဖြင့် စိန့်မာတင်လမ်းရှိ စိန့်မာရီဘုရားကျောင်းတွင် သူ့ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိုက်လေသည်။

ဘုန်းကြီးများက ကလေးအား ယန်းဘပ်တိစ်ဟု အမည်ပေး၍ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့တွင် ပုလိပ်မင်းကြီးက စိတ်ကောင်း ဝင်နေသဖြင့် သူ့ကို ရူအန်မြို့သို့ မပို့တော့ချေ။ သို့သော် ဘုရားကျောင်းကို အလှူငွေ ထည့်မည့်အစား စိန့်ဒန်းနစ်လမ်းတွင် နေထိုင်သည့် ယန်းဘတ်စီ ဟု ခေါ်သော နို့ထိန်းသမတစ်ယောက်ဆီ ပို့ကာ တစ်ပတ်လျှင် ဖရန်ငွေ သုံးကျပ်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေး၍ အပ်နှံလိုက်လေသည်။ ယန်းဘတ်စီသည် ဂန်နီကြောင့် ကြုံရမည့် ဒုက္ခအဝဝကို မသိဘဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် လက်ခံ လိုက်သည်။

* * *

အခန်း (၂)

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးနောက် တစ်နေ့သောအခါ နို့ထိန်းသမ ဘတ်စီသည် ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆွဲလျက် စိန့်မာရီဘုရားကျောင်း၏ ဂိတ် ပေါက်ဝ အမိုးအောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ဦးပြည် ပြောင်ပြောင်နှင့် အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူမက ‘ဟော...’ ဟု ရေရွတ်လျက် ဈေးခြင်းတောင်း ကို ခြေနှင်းဖတ်မှာ ချလိုက်သည်။

ဘုန်းကြီး၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ဖာသာတာရီယာ ဟူ၏။ ဖာသာတာရီ ယာ၏ ကိုယ်မှ ရှာလကာရည်နဲ့ ခပ်သင်းသင်း ထွက်နေသည်။ ဖာသာတာ ရီယာက စားစရာတစ်ခုခု ပါလိုပါငြား အောက်ချလိုက်သော ခြင်းတောင်းကို ကုန်း၍ နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့၍ နမ်းကြည့်ကာ...

‘ဘာတွေ ပါလာလဲ’ ဟု မေးသည်။ သူမက

‘ဘာပါရမလဲ။ သူ့ကလေး သူပြန်သတ်တယ်ဆိုတဲ့ အော့စ်ဖဲလမ်းက မိန်းမရဲ့ ဟာကလေးပေါ့’ ဟု ဖြေသည်။

ဘုန်းကြီးက ခြင်းတောင်းပေါ် လွှားထားသော အဝတ်စကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာလှုပ်ကြည့်သောအခါ အိပ်ပျော်နေသော မွေးကင်းစ ကလေးငယ်၏ မျက်နှာကလေး ပေါ်လာသည်။

“အံ့မယ်...။ ရုပ်ရည်ကတော့ သနားကမားကလေးပဲ။ ပါးလေး

တွေများ နှင်းဆီရောင် သန်းလို့။ နို့.၀၀ စို့ရပုံပဲ”

“ဝဆို ဒင်းက ကျုပ်ကိုယ်ကနေ ခွာမှ မခွာဘဲ။ နို့စို့လွန်းလို့ ကျုပ်တောင် ပိန်ကပ်ပြီး အရိုးချည့် ကျန်တော့တယ်။ ဒီလောက်နဲ့တင် တော်ပါပြီ။ ကဲ ခုတော့ ဒင်းကို ဆိတ်နို့ပဲတိုက်တိုက်၊ ဆန်ပြုတ်ပဲတိုက်တိုက်၊ သကြားမုန်လာဥပဲ အရည်ညှစ်တိုက်တိုက် တော်တို့ဘာသာ ကြည့်ကျက် လုပ်ပေတော့။ ဒင်းကြည့်ရတာ ဘာကျွေးကျွေး အငမ်းမရစားမယ့်ပုံ”

ဖာသာတာရီယာသည် ဘာမဆို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားတတ် သည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ သူ၏ တာဝန်မှာ ဘုရားကျောင်းအလှူ ငွေအား စီမံခန့်ခွဲ၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲဖို့ဖြစ်သည်။ သည်အတွက် သူမျှော်လင့်သည်မှာ ကျေးဇူးတင်စကား ကြားရဖို့မှလွဲ၍ တခြားဘာမှ မရှိချေ။ သို့သော် ချေးကသေးကအစ လိုက်လုပ်ပေးရမှာ ကိုတော့ သူ အလွန်မုန်းသည်။ ထိုသို့ လိုက်ဂရုစိုက်ပေးရလျှင် ဆောက်တည် ထားသော သီလသမာဓိပျက်၍ တရားရှာဖို့ အချိန်ရရန် ခက်ခဲသွားလိမ့်မည် ဟု ထင်သည်။ ဤကဲ့သို့ သူ့ဆီ ရှေ့အင်္ဂုလုပ်လာသည်ကိုလည်း လွယ်လွယ် နှင့် လက်မခံနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဂိတ်တံခါး လာဖွင့်မိသည့် သူ့ကိုယ်သူပင် စိတ်တိုသွား သည်။ ဤမိန်းမအား သူ့ခြင်းတောင်းကို သူ့ဟာသူ အိမ်ပြန်ယူသွား၍ သူမပြဿနာကို သူမဘာသာ ရှင်းစေလိုသည်။ ယခုတော့ ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်မဟုတ်ဘဲ နို့စို့ကလေးအမှု ဘုန်းကြီးလာပတ်နေသည်။ သူက ကုန်းကြည့်နေရာမှ ကိုယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ မတ်လိုက်ရာ နို့ထိန်းသမဆီမှ ချွေးနံ့နှင့်ရော၍ ပျံ့လွင့်လာသော နို့နံ့လိုလို၊ ဒိန်ခဲနံ့လိုလို အနံ့တစ်မျိုးကို ရမိသည်။ နှစ်လိုဖွယ် ရနံ့ပါတကား။

“မင်းပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ်တော်မသိဘူး။ ဘာဖြစ်စေချင်တာ လဲ၊ တကယ် နားမလည်ဘူး။ ကိုယ်တော်ပြောဝံ့တာကတော့ ကလေးကို မင်းပဲ ဆက်ပြီး နို့တိုက်နေရင် သူ့အတွက် ဘာဘေးဥပါဒ်မှ ရှိမလာနိုင်ဘူး”
ဘတ်စီက...

‘ကျုပ်မှာ သူ့ကို တိုက်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး’ ဟု ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ကာ...

‘နို့ကတော့ ထွက်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ဆယ်ပေါင်တောင် ဝိတ်ကျသွားတယ်။ အစားကိုလည်း လူသုံးယောက်စာလောက် စားရတယ်။

ဘာအတွက် မှတ်လို့လဲ။ ဟောဒီကလေးကို နို့တိုက်ဖို့ စားရတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရတာကျ တစ်ပတ်မှ သုံးဖရန့်တည်းရယ်’ ဟု ပြောသည်။

သူမစကားကြောင့် ဖာသာတာရီယာက စိတ်သက်သာရာ ရသွား လုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

‘ဪ သိပြီ။ မင်းပြောတာ ကိုယ်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ လိုရင်း ကတော့ ပိုက်ဆံကိစ္စပဲ မဟုတ်လား’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး...”

“ဟုတ်ပါတယ်...။ နောက်ဆုံးတော့ ဘူတာက ပိုက်ဆံကိစ္စပဲ ဆိုက်တာ။ ဂိတ်တံခါး လာခေါက်လို့များ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံ တောင်းတဲ့သူချည်းပဲ။ တစ်ခေါက်လောက်တော့ အပေါက်ဝမှာ မတ်တတ်ရပ် စောင့်နေတဲ့သူကို ပိုက်ဆံမတောင်းဘဲ တခြားတစ်ခုခု တောင်းတာ ဖြစ် စေချင်ပါရဲ့။ ဥပမာ အသီးအနှံလေး ဘာလေးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဆောင်းဦး ပေါက်ကာလများဆို လာတောင်းစမ်းပါလေ။ ပန်းတွေတောင် ထည့်ပေး လိုက်လို့ ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဘာကိစ္စမှ မရှိတောင် ‘ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ ဖာသာတာရီယာရေ။ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေပါစေ’ လို့များ တရင်းတနှီး လာနှုတ်ဆက်တာမျိုးလေး ကြုံချင်ပါသေးရဲ့။ ဒါမျိုးကျ ကိုယ်တော် ပျံလွန်တော်မူသွားရင်တောင် ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ လာသမျှလူက သူတောင်းစား ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ဈေးသည်ပဲ။ ဈေးသည် မဖြစ်ရင်လည်း ပွဲစားဖြစ်နေတတ်တယ်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုက လိုချင်တာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း ကျေးဇူးတင်စကားလေးတော့ ပြောသွားသင့်ပါတယ်။ အခုဆို ကိုယ်တော့်မယ် လမ်းတောင် မထွက်ဝံ့တော့ဘူး။ လမ်းထွက်လိုက် တာနဲ့ ခြေသုံးလှမ်းလောက်မှ မရောက်ခင် ပိုက်ဆံပိုင်းတောင်းတာများ ပြေးပေါက်တောင် ရှာမရဘူး”

“ကျုပ်က သူတောင်းစားမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မင်းသိအောင် ကိုယ်တော်ပြောပြမယ်။ ဒီဝန်းကျင်မှာ နို့ထိန်း သမက မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ ဟောဒီလို ကလေး ချောချောလှလှလေး တစ်ယောက်ကို နို့တိုက်ဖို့ တစ်ပတ် သုံးဖရန့်သာ ရမယ်ဆို ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး လိုချင်တဲ့ ကလေးထိန်းတွေမှ အများကြီး။ ရာနဲ့တောင် ချီနေဦးမယ်။ သူ့ဟာသူ နို့မကလို့ အသီးဖျော်ရည်တိုက်တိုက်၊ ဘာပဲကျွေးကျွေး...”

ရေမွှေး

“ဒါဆိုလည်း ဒင်းကို အဲဒီလူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဆီသာ ပို့ပေးလိုက်ပေါ့တော်”

“အဲ...၊ တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို ဟိုပို့ဒီပို့ လုပ်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ သူများနို့ကျ မင်းဆီမှာလို စို့ချင်မှ စို့မှာပေါ့။ အခုဆို သူက မင်းရဲ့ နို့နဲ့နဲ့ နှလုံးခုန်သံကို အသားကျ နေပြီပဲ”

ဖာသာတာရီယာက နို့ထိန်းသမဆီမှ လွင့်ပျံလာသော ပူပူနွေးနွေး အနံ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တရှိုက်မက်မက် ရှူလိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် သူ့စကားများက ဘတ်စီကို လုံးဝ အာရုံပြောင်းသွားအောင် မလုပ်နိုင်မှန်း သတိထားမိသွားသည်။

“ကဲ ကဲ အခုတော့ ကလေးကို ကိုယ့်ဟာကို အိမ်ပြန်ယူသွားချေ။ ကိုယ်တော် အထက်ကို ဒီကိစ္စ ပြန်ပြောပြလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား။ နောင်ကျ တစ်ပတ်ကို လေးဖရန့် ပေးဖို့ အကြံပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ...”

“ကဲပါလေ...၊ ငါးဖရန့် ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း...”

ဖာသာတာရီယာက သူမအား...

‘ဒါဆို မင်းက ဘယ်လောက်တောင် လိုချင်လို့လဲကွ ဟင်။ ငါးဖရန့်ဆိုတာ ကလေးကို နို့တိုက်ဖို့ သိပ်များတဲ့ ပမာဏပဲဥစ္စာ’ ဟု အော်ဟစ်လေသည်။ သူမက...

‘ကျုပ် ငွေမလိုချင်ဘူး။ ဒင်းကိုပဲ အိမ်မှာ မထားချင်တော့တာ’ ဟု ပြောသည်။

ဖာသာတာရီယာက ခြင်းတောင်းကို နောက်တစ်ဖန် အသာ လှုပ်ကြည့်ကာ...

‘ဘာကြောင့်ပါလိမ့်...။ သူက တကယ် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးလေးပဲဟာ။ အသားလေးတွေများ နှင်းဆီသွေးကို ရဲနေတာပဲ။ ငိုလည်း မငိုဘူးနော်။ ပြီးတော့ နှစ်ခြင်းလည်း ပြုပေးထားပြီးသား’ ဟု ပြောသည်။

“ကလေးက သရဲဝင်စီးနေတာ”

ဖာသာတာရီယာက ခြင်းတောင်းပေါ်မှ လက်ကို ကမန်းကတန်း ရှုပ်လိုက်မိသည်။

“ဟေ...။ မဖြစ်နိုင်တာ...။ ဒီလို မွေးကင်းစ ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို သရဲဝင်စီးနေတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူတောင် မဖြစ်သေးတဲ့ဟာကို။ မွေးခါစ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အသက်ဝိညာဉ် တောင် အပြည့်အဝ မဖွံ့ဖြိုးသေးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သရဲက ဝင်စီးလို့ ရမှာလဲ။ စကားရော ပြောတတ်သေးလို့လား။ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေ တတ်သလား။ အခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေကို ရွှေ့တတ်ပြီလား။ သူ့ဆီက မကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့ အငွေ့အသက်များ ထွက်နေလို့လား။ အေး...၊ ဒါတွေ မရှိဘဲနဲ့ သရဲက ဝင်စီးဖို့ မပြောနဲ့၊ စိတ်တောင် ဝင်စားမှာ မဟုတ် ဘူး”

“ကလေးက လုံးဝ အနံ့မထွက်ဘူး”

“အေးလေ...။ ခုနက ကိုယ်တော် ပြောတဲ့ လက္ခဏာတွေမှ မရှိတာ...၊ ဒါဆို ရှင်းနေပြီပဲ။ သရဲဝင်စီးတယ်ဆို အနံ့အသက်ကအစ နံ့စော်လာမှာပေါ့”

ဖာသာတာရီယာက ဘတ်စီအား ချော့မော့ပြောကာ လုပ်စရာရှိ သည်ကို ဆက်လုပ်ဖို့ ပြင်သည်။ သူက ဈေးခြင်းတောင်းကို ကောက်ယူကာ နှာခေါင်းဝအထိ မြှောက်၍ တရှုံ့ရှုံ့ အနံ့ခံကြည့်သည်။

“ကိုယ်တော်တော့ မူမမှန်တာ ဘာအနံ့မှ မရဘူး။ တကယ်ပြော တာ...။ သူ့အနီးထဲက အနံ့တစ်ခုခု ထွက်လာရင်တော့ အနံ့ခံလို့ ရမှာပဲ”

ဖာသာတာရီယာက သူ့အမြင်ကို မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံစေ လိုဟန်ဖြင့် ခြင်းတောင်းကို သူမဆီ ထိုးပေးသည်။ ဘတ်စီက ခြင်းတောင်းကို အထိမျှပင် မခံလိုဟန်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းထုတ်ကာ...

‘ကျုပ်ပြောတာ ဒီလို မဟုတ်ဘူးတော့။ အနီးထဲက ထွက်လာတဲ့ အနံ့ကိုတင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးက ချေးထွက်လာရင်တော့ နံ့မှာပေါ့။ ဒါ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒင်းဆီက တခြားဘာအနံ့မှကို မထွက်တာ’ ဟု ပြောသည်။ ဖာသာတာရီယာက...

‘အဲဒါ ကျန်းမာလို့ပေါ့...’ ဟု အော်ထည့်လိုက်ပြီး...

‘ကျန်းမာလို့ ဘာအနံ့မှ မထွက်တာပေါ့။ မကျန်းမာတဲ့ ကလေး တွေသာ အနံ့နံတာ။ အဲဒါ လူတိုင်း သိနေတာပဲ။ ကျောက်ပေါက်တဲ့ ကလေးဆို မြင်းချေးနံ့ ထွက်တယ်၊ အင်ပျဉ်ထွက်နေတဲ့ ကလေးဆို ပန်းသီး ပုပ်နံ့ ထွက်တယ်။ သည်းခြေမကောင်းတဲ့ ကလေးဆို ကြက်သွန်နီနံ့

ရေမွှေး

ထွက်မှန်း လူတိုင်း သိနေကြတာပဲ။ သူက ကျန်းမာပြီးသား၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဘာလဲ ကလေးက နံစော်နေမှ ဖြစ်မှာလား။ မင်းရဲ့ ကလေးတွေကော နံစော်နေတတ်သလား’ ဟု ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ...။ ကျုပ်ကလေးတွေဆိုမှာ လူသားတစ်ယောက် ရှိသင့်ရှိအပ်တဲ့ အနံ့တွေ ရတယ်”

ဖာသာတာရီယာက ခြင်းတောင်းကို မြေပေါ်သို့ အသာအယာ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းမပါလားဟု တွေးကာ ဒေါသလှိုင်းများ တလိပ်လိပ် ကြွလာသည်။ သူ့အနေဖြင့် အချေ အတင် မပြောချင်လျှင် လက်နှစ်ဖက် ခါပြလိုက်ရုံသာ။ သို့သော် ဤသို့ ပြုလိုက်မိ၍တော့ ကလေးကို ဘေးဥပါဒ် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်မလာစေချင်ပေ။ သူက ဘတ်စီအား...

‘မင်းပြောသလိုဆို လူသားကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင်...၊ ထပ် သတိပေးလိုက်ဦးမယ်။ ဟောဒီကလေးက နှစ်ခြင်းခံထားပြီးဖြစ်တဲ့ ဘုရား သခင်ရဲ့ ကလေးနော်။ အေး...၊ မင်းသိထားသလိုဆို လူသားကလေး တစ်ယောက်ဆိုရင် နံကိုနံရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’ ဟု ပြတ်သားစွာ မေးလိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ်...”

ဖာသာတာရီယာက ဘတ်စီ၏ မျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုး၍ ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်းသလိုမျိုး...

‘ဒီလိုဆို မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ထပ်မေးမယ်။ ကလေးက မင်း သိထားထင်ထားသလို အနံ့မထွက်ဘူးဆိုရင် နတ်ဆိုးရဲ့ ကလေးပေါ့ ဟုတ် လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ဘတ်စီက သွားပြီဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်သည်။ သူမတို့စကား ဝိုင်းက ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာရေးကို မေးခွန်းထုတ်သလို ဖြစ်လာသောကြောင့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဤစကားဝိုင်း၌ သူမသာ ရှုံးလိမ့်မည်။ သူမက...

‘ကျုပ်ပြောချင်တာ ဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ။ တော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေ ကတော့ ဘယ်ကိစ္စမဆို နတ်ဆိုးနဲ့သာ အညှာကိုင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောချင်တာက ဒီသဘောမှ မဟုတ်ဘဲ ဖာသာတာရီယာရဲ့။ ကျုပ်သိတာတော့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါက ဒီကလေးဟာ အသွေးနဲ့အသား

နဲ့တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကလေးအနံ့မျိုး ထွက်မနေဘူးလေ' ဟု ရှောင်ရှောင်တိမ်းတိမ်း ဖြေသည်။

ဖာသာတာရီယာက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ လွှဲကာ...

‘အဟား...။ နတ်ဆိုးအကြောင်း ပါလာတော့ ပြန်လျှောချသွားပြီ မဟုတ်လား။ ကောင်းတယ်...။ ကဲ ကိုယ်တော့်ကို ဖြေစမ်းပါဦး။ ကလေးက မင်းတွေ့ထားသလို ထွက်သင့်တဲ့အနံ့ မထွက်ဘဲ ဘာအနံ့ ထွက်နေသလဲ ကဲ’ ဟု မေးသည်။ ဘတ်စီက...

‘သူ့အနံ့က မွေးတော့ မွေးပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

“မွေးတယ် ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာကို ပြောချင်တာလဲ။ အနံ့မွေး တာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဥပမာ လာဗန်ဒါပန်းစည်းရဲ့ အနံ့ကလည်း မွေးတာပဲ။ အသားကင်အနံ့ကလည်း မွေးတာပဲ။ အာရေဗျဥယျာဉ်ထဲက အနံ့ကလည်း မွေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးအနံ့ မွေးတယ်ဆိုတာကျ ဘာနဲ့ တူသလဲ။ အဲဒါ ကိုယ်တော်သိချင်တဲ့ အဖြေပဲ”

ဘတ်စီ ချီတုံချတုံ ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးများ၏ အနံ့ကို သူမ ကောင်းကောင်း သိသည်။ သူမသည် ကလေးများကို နို့တိုက်ခြင်း၊ ပွတ် သပ်ချောမွှူခြင်း၊ နမ်းရှုပ်ခြင်းတို့ကို ပြုသည့်အတွက် ညအခါ၌ နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံ၍ ရှာလျှင်ပင် တွေ့နိုင်လောက်အောင် တိတိကျကျ သိပါသည်။ ထိုအနံ့မှာ သူမအတွက် ယဉ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ယခုပင်လျှင် ကလေး၏ အနံ့မျိုး နှာခေါင်းဝတွင် ရှင်းရှင်းကြီး ရနေသကဲ့သို့ ထိုအနံ့ကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ သို့သော် ကလေးနံ့ကို ဘယ်လိုနေသည်ဟူ၍တော့ စကားလုံးဖြင့် မဖော်ပြတတ်ချေ။

ဖာသာတာရီယာက လက်ချောင်းထိပ်အချင်းချင်း ထိခတ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေရာမှ စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့်...

‘ကဲ...’ ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဘတ်စီက...

‘ဪ အဲဒါကလေး...၊ ရှင်းပြဖို့တော့ ခက်တယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့...၊ ဟိုလေ...၊ သူတို့အနံ့က တစ်သမတ်တည်းရယ်လို့မှ မရှိဘဲ။ မွေးတယ်လို့ ပြောရတာက ဟိုလေ...၊ ဖာသာကလည်း ကျုပ်ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိရဲ့သားနဲ့။ ဥပမာ သူတို့ခြေထောက်လေးတွေက ကျောက် စရစ်ခဲ ပူပူနွေးနွေးလေးတွေရဲ့ အနံ့လိုပဲ။ မဟုတ်သေးဘူး...။ ဒီနံ့ခန့်ထက်

ရေမွှေး

တော့ ပိုမွှေးတယ်။ မဟုတ်ရင်လည်း ထောပတ်နဲ့...၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ထောပတ်နဲ့။ ဟုတ်တယ် အဲဒီအနံ့ အတိအကျပဲ။ ကလေးနဲ့က လတ်ဆတ်တဲ့ ထောပတ်နဲ့နဲ့ တူတယ်။ သူတို့ကိုယ်နဲ့က...၊ နို့နဲ့စိမ်းထားတဲ့ ကိတ်မုန့်နဲ့လေးလိုပဲ။ ခေါင်းထိပ်တည့်တည့်ဆိုရင်...၊ ဟိုလေ ဦးစွန်းဖုတ်လို ဆံပင်မွှေးအစုလိုက်လေး ရှိတဲ့နေရာ...။ ဟောဒီနေရာလေ...၊ တွေ့လား။ ဖာသာမှာတော့ ဆံပင်မွှေး ဘယ်ရှိပါ့မလဲ...’ ဟု ပြောရင်း ဘုန်းကြီး၏ ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်ပြလိုက်ရာ သူမ၏ ရိုင်းစိုင်းသည့် အပြုအမူအား ဆွံ့အမှင်တက်သွားသည့် ဖာသာ တာရီယာခမျာ အငိုက်မိကာ ယောင်ယမ်း၍ ခေါင်းကို ငုံ့ပေးလိုက်မိလေသည်။

“ဟောဒီနေရာပေါ့...။ အဲဒီနေရာက ထွက်တဲ့အနံ့က အမွှေးဆုံး။ ကုလားအုတ်နဲ့နဲ့ တူသလိုလို ချိုချိုအီအီလေး။ သိပ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတာ ဖာသာရဲ့။ ရှင်သီမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေရာက အနံ့ကိုသာ တစ်ခါ လောက် ရကြည့်၊ ကိုယ့်သွေးသားဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ ကလေးတိုင်း ကို ချစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကလေးတွေဆီက ရတဲ့အနံ့ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါပဲ။ သူတို့ဆီက ဒီလိုအနံ့မျိုး မရရင်၊ ဒင်းကလေးလို ဘာအနံ့မှ မထွက်ရင် ဖာသာ ဘယ်လို ရှင်းမလဲ ပြော။ ကျုပ်တော့...”

ဘတ်စီက လက်ပိုက်၍ ခြေရင်းက ဈေးခြင်းတောင်းအား ဖားပြုပ်များ ထည့်ထားသကဲ့သို့ စက်ဆုပ်စွာ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လျက်...

‘...ဟောဒီက ယန်းဘတ်စီဆိုတဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒင်းကို ပြန်ယူ မသွားနိုင်ပါဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဖာသာတာရီယာသည် ငုံ့နေသော ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ မော့လျက် ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်ကို ဆံပင်ရှိသည့်အလား လက်ဖြင့် ကုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှာခေါင်းထိပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် အမှတ်တမဲ့ ပွတ်၍ စဉ်းစားတွေးတောသည့်ဟန်ဖြင့် နှာတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။

“ကုလားအုတ်နဲ့နဲ့ တူတယ် ဟုတ်လား။ ကုလားအုတ်အကြောင်း မင်း ဘာသိလို့လဲ။ ကုလားအုတ်သား စားဖူးလို့လား”

ဖာသာတာရီယာ မေးလိုက်သည့် လေသံက ခပ်တင်းတင်း။ ဘတ်စီက...

‘ဘယ်စားဖူးပါ့မလဲတော်။ ဒါပေမဲ့ စိန့်အောနာလမ်းက စံအိမ်ကြီး

တစ်ခုထဲ ကျုပ်ရောက်တုန်းက ကုလားအုတ်သားကို သကြားထည့်ပြီး အနှစ်ရအောင် ချက်နေတာ တွေ့ဖူးတယ်။ အနံ့က မွှေးလွန်းလို့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ဖာသာတာရီယာက နှာခေါင်းပေါ်မှ လက်ကို ရုပ်ကာ...

‘ဟုတ်ပါပြီ...၊ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး တော်လိုက်ပါတော့။ မင်းနဲ့ ဒီလောက်ပြောရတာတောင် ကိုယ်တော်လည်း အတော်မောလှပါပြီ။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို နို့လည်း မတိုက်ချင်ဘူး၊ တာဝန်လည်း မယူချင်ဘူးဆိုပြီး ဘုရားကျောင်းမှာ ယာယီထိန်းသိမ်းဖို့ ပြန်လာပေးတယ် ဆိုပါတော့။ ကိုယ်တော်တော့ ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်။ နားချလို၊ ရမယ့်ပုံလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကဲ ကဲ မင်းလည်း သွားလိုရာ သွားတော့’ ဟု ပြောသည်။

သူက နို့နဲ့သင်းသင်းကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် တစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီး ခြင်းတောင်းကို ကောက်ဆွဲကာ တံခါးမကြီးကို ဂုန်းခနဲ ပိတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရုံးခန်းဆီ ထွက်သွားသည်။

* * *

အခန်း (၃)

ဖာသာတာရီသည် ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ဘာသာရေး စာပေကျမ်းဂန်များကိုတော့ နည်းနည်းလေးမျှ မလိုက်စားချေ။ သို့သော် တွေးခေါ် ပညာရှင်များ၏ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့ရှိကာ ဖိုထိုးခြင်းနှင့် ရုက္ခဗေဒဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကိုလည်း ဟိုစပ်စပ်သည်စပ်စပ် လေ့လာလိုက်စားသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြားသည့် စွမ်းရည်ကတော့ အတော် မြင့်မားသည်။ တန်ခိုးပြာဋိဟာနှင့်ဆိုင်သော ဖြစ်ရပ်များ၊ နတ်ဝင်သည်များ၊ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ တရားတော်များအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အယူသီးလေ့မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူနှင့်အပြိုင် မကြာခဏ ဝိရောဓိ ဖြစ်ကြရသည်။ သူမကျွမ်းကျင်သော ယင်းပြဿနာများ၌လည်း တော်ရုံတန်ရုံ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ မရှိသလို သမာဓိ အပျက်ခံ၊ စိတ်အရှုပ်ခံ၊ အချိန်ကုန်ခံ၍လည်း ထိုအကြောင်းအရာများကို ငြင်းခုံလေ့ မရှိပေ။

သို့သော် အဆောင်လက်ဖွဲ့ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ကျိန်စာတိုက်ခြင်း၊ အပုဒ်ခြင်း၊ အမှောင့်ပယောဂ ပူးကပ်ခြင်း၊ နတ်ဆိုးနှင့် ကတိကဝတ်ပြုခြင်း၊ စုန်းကဝေ၊ ဗေဒင်ဟောစာတမ်း၊ ပဉ္စလက်အတတ် စသည့် အယူသီးသော ဓလေ့များကိုတော့ တံခံဏုပုတ္တိဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး နှိပ်ကွပ်လေ့ရှိ

သည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ပေါ်ပေါက်လာပြီး နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ တည်တံ့လာသည့်တိုင် ရှေးရိုးစွဲ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဝါဒများ သည်လို အမြစ်တွယ် လျက်ရှိသေးသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်မှာ သူ့အတွက် အလွန်မျက်မှန်း ကျိုးစရာဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းကိစ္စများကို အပြိုင် ငြင်းခုံမည်ဆိုလျှင် တော့ ဖာသာတာရီယာနှင့် တွေ့ဆုံရန် မလိုပေ။ စေတနာနတ်ဆိုး ရှိ၊ မရှိ၊ အစွမ်း ထက်၊ မထက် ငြင်းခုံရန် သူလို သာမန်ဘုန်းကြီး တစ်ပါးနှင့်စာလျှင် ဘာသာရေးစာပေကျမ်းဂန်များကို အခြေခံမှ စ၍ သင်ကြားထားသော အခြားဘုန်းကြီး အမြောက်အမြား ရှိလေသည်။

သာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော နို့ထိန်းသမက ဤလူမမည် ကလေးငယ်အား သရဲစီးနေပါသည်ဟု ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချသွားသည်။ နတ်ဆိုးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မကောင်းဆိုးရွားဖြစ်ပါသည်ဟု ကြေညာမည် မဟုတ်ချေ။ ကလေးငယ်၌ မကောင်းဆိုးဝါး ဖြစ်လောက်စရာလည်း ဘာမှ မရှိသည်ကို သိပြီးသားပင်။ အကယ်၍ ကလေးငယ်သာ မကောင်း ဆိုးရွားစင်စစ် ဖြစ်ငြားအံ့၊ မင်းသားခေါင်း ဆောင်းထားသည့် ဘီလူးရုပ် ကိုတော့ ယန်းဘတ်စီအား ချွတ်ပြရလောက်အောင် မိုက်မဲလိမ့်မည် မဟုတ် ချေ။ အနံ့ခံ၍ လူမှန်း၊ မကောင်းဆိုးရွားမှန်း ခွဲခြားခြင်းက ပို၍ပင် ယုတ္တိ မရှိချေ။

နှာခေါင်းသည် အာရုံငါးပါးတွင် ဂန္ဓာရုံဟူသော အနံ့အာရုံအတွက် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ဘတ်စီပြောသည့်အတိုင်း ဆိုလျှင် ငရဲသည် ဆာလဖာနံ့ဟု ခေါ်သည့် ကြက်ဥပုပ်နံ့ ထွက်၍ နိဗ္ဗာန် သည် အမွှေးတိုင်နံ့ ထုံသင်းနေရပေမည်။ ထိုသို့ အယူသီးမှုကား အဆိုးရွား ဆုံးပင်။ အရိုင်းခေတ်၌ တိရစ္ဆာန်သာသာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် လူတို့သည် မျက်စိပါသော်လည်း အမြင်အာရုံဖြင့် ခွဲခြားသိရှိနိုင်စွမ်း မရှိသဖြင့် ရန်သူနှင့် မိတ်ဆွေကို အနံ့ခံ၍ ခွဲခြားဆုံးဖြတ်ကြသလို ဖြစ်နေရောမည်။ ဘယ်လောက် ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။ ‘သူရူးသည် မျက်စိဖြင့် မသိ၊ နှာခေါင်းဖြင့် သိ၏’ ဟူသော ဆိုရိုးလည်း ရှိသည်မဟုတ်လား။

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့ ကလေးငယ်ပါလား။ ကြည့်ပါဦး ခြင်းတောင်း ထဲမှာ ခွေခွေလေး အိပ်နေပုံများ၊ ဘယ်လောက်အပြစ်ကင်းလိုက်သလဲ။ မသင်္ကာစရာ ဘာမှလည်း မရှိဘဲနဲ့၊ ကလေးကို လူနဲ့မထွက်လို့ မလိုချင် ဘူးဆိုပဲ၊ ပြောရက်လိုက်တာ။ ရိုင်းကလည်း ရိုင်းလိုက်ပါဘိ။ အင်းလေ...၊

ရေမွှေး

ဘာပြောလို့ရမှာလဲ။ အိုအေးအေးအို...”

ဖာသာတာရီယာသည် ခြင်းတောင်းကို ညင်သာစွာ လွှဲ၍ ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ကာ ပါးစပ်မှလည်း ‘အိုအေးအေးအို’ဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်။ သူက ကလေးပီစီကွေးလေးများကို ဤသို့ ညင်သာစွာ ပြုမူ၍ ချော့သိပ်ရမည်ဟု ထင်နေသည်။

“ကုလားအုတ်နံ့ ထွက်မှတဲ့လား။ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ။ အိုအေးအေးအို...”

သူက လက်ကို ရုပ်ကာ နှာခေါင်းဝသို့ တွေ့၍ အနံ့ခံကြည့်သည်။ နေ့လယ်စာအဖြစ် သူစားခဲ့သော ဂေါ်ဖီသနပ်အနံ့မှလွဲ၍ ဘာအနံ့မှ မရ။ သူက လမ်းလျှောက်နေရာမှ ခဏလောက် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကာ ဘယ်သူများ ကြည့်နေသလဲဟု ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အနံ့တစ်ခုခု ရလိုရငြား ခြင်းတောင်းထဲသို့ သူ့နှာခေါင်းပွပွကြီးကို ငုံ့၍ ကလေး၏ ဦးခေါင်းပတ်လည်ကို ရှုကြည့်သည်။ သူ့နှာခေါင်းမှာ ကလေး၏ ဦးခေါင်းနှင့် နီးကပ်လွန်းလှသဖြင့် နှာခေါင်းဝက ဆံပင်မွေးနီနီလေးများနှင့် ထိသွားသည်။

ကလေး၏ ဦးခေါင်းမှ ဘာနံ့ထွက်သည်ကို သူလုံးဝ မသိချေ။ ကုလားအုတ်နံ့တွေ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ကုလားအုတ်သားကို သကြားရည်နှင့် ချက်သည်ဆိုကတည်းက နို့ရည်သာ စို့သော ကလေးထံမှ သကြားနံ့ ဘယ်လိုလုပ်ထွက်ပါတော့မလဲ။ ထွက်မည့်ထွက် နို့ထိန်းသမ၏ နို့နံ့သာ ထွက်ရမည်။ သို့သော် ကလေးဆီမှ နို့နံ့လည်း မထွက်ချေ။ ဆံပင်၊ အရေပြား၊ အမွှေးနှင့် ကလေးချွေးနံ့ အနည်းငယ်တော့ ရလိမ့်မည်။ တာရီယာက ဆံပင်၊ အရေပြား၊ အမွှေးနှင့် ကလေးချွေးနံ့ အနည်းငယ် ရလိုရငြား အနံ့ခံကြည့်သော်လည်း ကလေးဆီက ဘာအနံ့မှ မရချေ။

ဧကန္တသည်ကလေးမှာ အနံ့အသက်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိခြင်း ဖြစ်ရမည်။ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ထားပါက ဘာအနံ့မှ မထွက်ဟု သူက ယူဆလိုက်သည်။ စကားပြောတတ်လာလျှင်၊ လမ်းလျှောက်တတ်လာလျှင်၊ စာရေးတတ်ဖတ်တတ်လာလျှင်တော့ အနံ့ထွက်လာမည်လား မပြောတတ်၊ ထိုအရာများကလည်း ကလေးအရွယ်ရောက်ဦးမှ။ ကတ်သတ်၍ ပြောရလျှင် လူသားတိုင်း အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ အနံ့တစ်ခုခု ထွက်ကို ထွက်သည်။ ရောမကဗျာဆရာ

ဟိုးရေစက်က ‘နုပျိုခြင်းက အညွန့်တလူလူ ထွက်အလာ၊ အပျိုစင်၏ ရနံ့က အဖြူရောင် နာဆစ်ဆပ်ပန်းလေး တစ်ပွင့်လို ပွင့်အာ...’ စသဖြင့် စပ်ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ရောမသားများသည် အရွယ်ရောက်ခြင်း ပတ်သက်သည့် အရာအားလုံးကို သိနေခဲ့သည်။ လူသားတို့၏ အနံ့မှာ အသွေးအသားတို့၏ အငွေ့အသက်တို့ အမြဲဖုံးလွှမ်းနေသည်ပဲ။ ထိုအနံ့သည် ဒုစရိုက်၏ ရနံ့ဖြစ်သည်။ ဒုစရိုက်မှုကို ဖြူသလား မည်းသလား မသိ၊ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးသေးသည့် နို့စို့ကလေးငယ်၌ အဘယ်မှာ ထိုအနံ့မျိုး ရှိပါမည်နည်း။ ထိုအနံ့ကား အသို့နည်း။

ဖာသာတာရီယာသည် ခြင်းတောင်းကို ဒူးပေါ် တင်၍ ညင်သာစွာ လွှဲပေးလိုက်သည်။ ကလေးငယ်ကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မြဲ။ ကလေး၏ နီရဲသော ညာဘက်လက်သီးဆုပ်လေးက စောင်အောက်မှ ထွက်လာသည်။ ပါးပြင်ကလေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပုံက ချစ်ဖို့ကောင်းလှသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ဖာသာတာရီယာသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိသလို ရင်ထဲမှာလည်း ရုတ်တရက် နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခဏတွင် သူသည် ကလေး၏ ဖခင်ဟု ထူးဆန်းစွာ တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူးယဉ်မိသည်ကိုလည်း သူ့ဘာသာ ကျေနပ်နေသည်။ စိတ်ကူးထဲတွင် သူသည် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်မနေဘဲ သာမန်တိုင်းသူပြည်သား တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ရိုးသားကြိုးစားသော လက်မှုပညာသည် တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ သူယူထားသော ဇနီးသည်ထံမှ ပူနွေးသော နို့နှင့် သိုးမွေးနံ့ ထွက်နေမည်။ သူမနှင့် သားကလေး တစ်ယောက်ရသည်။ ယခု ထိုသားကလေးကို ဒူးပေါ်တင်၍ လွှဲပေးနေသည်။ အိုအေးအေးအို...။

ထိုစိတ်ကူးကြောင့် ကြည်နူးနေသဖြင့် နေလိုထိုင်လို ကောင်းလှသည်။ ယင်းသို့ စိတ်ကူးယဉ်ရသည်မှာလည်း သာမန်အတွေးတစ်ခုနယ်ပင်။ ဖခင်တစ်ယောက်က သူ၏သားငယ်ကို ဒူးပေါ်တင်၍ ‘အိုအေးအေးအို...’ ဟု ချောသိပ်ကာ လွှဲပေးနေသတဲ့။ ဖာသာတာရီယာ၏ စိတ်နှလုံးကား ကြည်နူးမှုဖြင့် သိမ့်သိမ့်တုန်၍ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုနေလေသည်။

ထို့နောက် ကလေးငယ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ပထမဆုံး နိုးလာသည်က ၎င်း၏ နှာခေါင်းကလေး ဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းသေးသေးလေးသည် အထက်သို့ ပင့်၍ တရှုံ့ရှုံ့ အနံ့ခံလျက် လှုပ်ရှားလာသည်။ နှာခေါင်းကလေး

ရေမွှေး

က လေကို ရှူသွင်းလိုက်၊ မှုတ်ထုတ်လိုက်နှင့် နှာချေတော့မည့်အတိုင်း။ ထို့နောက် နှာခေါင်းကလေးက တွန့်လိမ်ရှုံ့တွကာ မျက်လုံးလေးများ ပွင့်လာသည်။ အရည်ကြည်တစ်မျိုး ဖုံးနေသော မျက်လုံးကလေးများမှာ မီးခိုးနှင့် နို့နှစ်ရောင်ကြား မသဲကွဲသော အရောင်တစ်မျိုးနှင့် တူသည်။ ကလေးငယ်သည် အမြင်အာရုံ ကောင်းစွာ ဖွံ့ဖြိုးသေးပုံ မရချေ။

ဖာသာတာရီယာသည် ကလေး၏ မျက်လုံးကို သေသေချာချာ မကြည့်မိသဖြင့် မည်သို့မျှ မထင်သော်လည်း နှာခေါင်းကိုတော့ သေချာကြည့်မိသွားသည်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပွင့်လာသော ကလေး၏ မျက်လုံးများသည် ကြည့်သာ ကြည့်နေသော်လည်း ဘာကိုမှ မြင်ပုံမရ။ နှာခေါင်းကတော့ ထိုသို့ မဟုတ်ဘဲ လိုချင်သည့်နေရာကို တန်းခနဲ သိနေသည့်အလား ဖာသာတာရီယာ့ဆီ တည့်တည့်ကြီး ချိန်ရွယ်ထားသည်။ ထိုပစ်မှတ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေမှန်း ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ဖခင်အဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်နေသော ဖာသာတာရီယာ၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ကလေး၏ နှာခေါင်းပေါက်သေးသေးလေးနှစ်ခုက ပွင့်အလာသည့် ပန်းဖူးလေးလို ရှုံ့ချည်ပွချည် ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ ထိုနှာခေါင်းပေါက်လေးများသည် တော်ဝင်ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ထဲက သားစားပင်ငယ်တစ်မျိုးက သားကောင် ဖမ်းယူရန် ဖွင့်ဟထားသော စုပ်ခွက်လေးများနှင့် ပိုတူသည်။ ထိုသားစားပင်၏ စုပ်ခွက်များလိုပင် နှာခေါင်းပေါက်လေးများက တစ်ခုခုကို စုပ်ယူရန် ကြိုးစားနေပုံ ရသည်။ ဖာသာတာရီယာမှာ ထိုနှာခေါင်းပေါက်လေးများကို ကြည့်ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာသည်။

ကလေးငယ်၏ နှာခေါင်းပေါက်လေးများသည် သူ့အား မမှီဝတ် မသုန် စူးစိုက်၍ သေချာကြည့်နေသည့်အလား။ ကလေးငယ်သည် ဖာသာတာရီယာအား မျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော်လည်း နှာခေါင်းဖြင့် သိနေသည့်နယ်။ ထိုနှာခေါင်းလေးများဖြင့် ထွင်းဖောက်ကြည့်ရှုနေပုံက မျက်လုံးဖြင့် အကြည့် ခံရသည်ထက် ပို၍ ခံရခက်သည်။ မသိလျှင် ထိုနှာခေါင်းလေးများသည် ဖာသာတာရီယာ့ဆီမှ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို စုပ်ယူဝါးမျို ပစ်လိုက်တော့မည့်အတိုင်းပင်။ ထိုအရာက ဘာလဲ။

ရှင်းပါသည်။ အနံ့မထွက်သော ထိုကလေးငယ်သည် သူ့ကို အနံ့ခံ၍ မှတ်သားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရှက်ဖွယ်လိလိပါတကား။ ထိုအခါ

သူ့ကိုယ်မှ ဂေါ်ဖီသနပ်နဲ့ ထွက်နေသလိုလို၊ ချွေးစော်ချဉ်စော်ပဲ နံနေသလိုလို၊ ဝတ်ထားသည့် မလျော်ရသေးသော အဝတ်အစားများမှပဲ အနံ့ထွက်နေသလိုလို ခံစားရသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အဝတ်အစားအားလုံးကို အကုန်ချွတ်ချ၍ အရပ်ဆိုးသော သူ၏ အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အား သေချာစိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ မလုံမလဲ ခံစားရသည်။ ကလေးငယ်သည် သူ့အရေပြားကို ထွင်းဖောက်၍ အသွေးအသား၊ ကိုယ်တွင်းကလီစာများအထိ အနံ့ခံနေသည့်အလား။ သာမန်နှာခေါင်းတစ်ခုနှင့် လုံးဝမတူတော့ဘဲ ဝက်နှုတ်သီးလို ကော့တက်ကာ တွန့်လိမ်ရှုံ့ပွ၍ အငမ်းမရ အနံ့ခံနေသော ထိုနှာခေါင်းလေးကို မြင်ရသည့်ထိုခဏတွင် ခုနက လှိုက်ဖိုရင်ခွန်သော ကြည်နူးမှုအစား စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာမှုသာ အစားထိုးဝင်ရောက်လာပြီး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။ ထိုခံစားချက်ကြောင့် ဗိုက်ထဲမှာပင် မအီမသာ ဖြစ်လာသည်။

ဖာသာတာရီယာသည် ရွံ့ရှာဖွယ် အနံ့တစ်ခုခု ရလိုက်သလို နောက်ဆုတ်သွားသည်။ သူ့သွေးသူ့သားဟု သားအဖလို ခံစားချက်များလည်း မရှိတော့။ ခုနက စိတ်ကူးယဉ်မိသမျှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။ သူ့ဒူးပေါ် တင်ထားမိခဲ့သည်မှာ ရန်လိုတတ်သည့် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ဟု အေးစက်စက် ခံစားရသည်။ ၎င်းသည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ လူသားတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်။ ပင့်ကူတစ်ကောင် ခုန်တက်လာသလိုမျိုး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာသဖြင့် အားကနဲ အော်ဟစ်လိုက်ချင်သည်။

ဖာသာတာရီယာသည် ခြင်းတောင်းကို စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ဤသတ္တဝါလေးကို တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ယခုချက်ချင်းပင် ကောက်၍ လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ထိုစဉ် ကလေးက တအိအိ စဉ်သည်။ ကလေးငယ်သည် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အာခေါင်ခြစ်၍ စူးရှစွာ ဖျစ်ညှစ်အော်ငိုလိုက်ရာ တာရီယာမှာ သွေးကြောများ အေးခဲသွားမတတ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။ သူက ကလေးအငိုတိတ်အောင် ခြင်းတောင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲခါ၍ ‘အိုအေးအေးအို’ ဟု ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး အော်လိုက်သည်။ သို့သော် ကလေးငယ်က ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ငိုသည်။ အော်ရလွန်းသဖြင့် ကလေး၏ မျက်နှာက လုံးဝ ပြာနှမ်းသွားသည်။

တာရီယာသည် ‘ဒင်းနဲ့ မြန်မြန်ဝေးမှ အေးမယ်’ ဟု တွေးရင်း နှုတ်မှ ‘မကောင်းဆိုးရွားလေး’ ဟု ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ သတိဝင်လာသဖြင့် နှုတ်မှ ‘ဒင်း...’ ဟုသာ ထွက်သွားသည်။ ဘယ်ကို သွားထားရပါ့မလဲ။ အနီးအနားရှိ မိဘမဲ့ကျောင်းများနှင့် နို့ထိန်းသမများကို သိသော်လည်း သူနေထိုင်ရာနှင့် နီးနေသေးသည်။ သူမကြားနိုင်လောက်သည့် နေရာသို့ ပို့ရမည်။ မုခ်တံခါးဝကို ပြန်လာချမထားနိုင်သည့် နေရာမျိုး။ တခြားဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ယူသွား၍ ရလောက်သည်။ မြစ်ထဲသာ ပစ်ချလိုက်လို့ရလျှင် ပိုတောင် ကောင်းဦးမည်။ ညဆိုလျှင် မြို့အဝင်ဂိတ်တံခါးကို သော့ခတ်၍ ပိတ်ထားတတ်သည့် ဘက်စံတေးလ်ခံတပ်၏ နောက်ကျောက ဖောဘုစိန်အန်တိုင်း ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်...။ ဟုတ်သည်။ သူနေထိုင်ရာ အရှေ့ပိုင်းနှင့် အလှမ်းဝေးသည့် ထိုနေရာသည်သာ ဤသတ္တဝါလေးအတွက် အကောင်းဆုံး။

တာရီယာသည် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ သင်းပိုင်ကို ကောက်ရုံကာ အော်ငိုသံ တဖြဲဖြဲ ထွက်နေသည့် ခြင်းတောင်းကို ဆွဲ၍ ကျောင်းထဲမှ အပြေး တစ်ပိုင်း ထွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သိမ်းမြစ်၏ မြစ်ညာဘက်၊ မြို့ပြင်ရှိ ဖောဘုစိန်အန်တိုင်းရပ်ကွက်ထဲက လမ်းကြားများဆီ ရောက်လာသည်။ ချာရွန်လမ်းအဆုံးရှိ မယ်ဒလင်းဒီထရန်နယ်ဘုရားကျောင်းအနီးတွင် မဒမ် ဂါယာဟူသော မိန်းမတစ်ယောက် နေသည်။ သူမသည် ပိုက်ဆံရလျှင် ဘယ်အသက်အရွယ် ကလေးကိုမဆို လက်ခံသည်။

ဖာသာတာရီယာက အော်ငိုနေဆဲဖြစ်သည့် ကလေးငယ်အား သူမဆီ အပ်ကာ တစ်နှစ်စာ ကြိုတင်၍ ငွေပေးချေလိုက်ပြီး မြို့ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ဝင်လာသည်။ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အဝတ်အစားများကို ချွတ်ကာ ကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းစခြေဆုံး ရေမိုးချိုး၍ သန့်စင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ဆောင်ထဲဝင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ ဆုတောင်းစာများကို အကြာကြီး ရွတ်ဖတ်နေမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ စိတ်သက်သာရာရကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

* * *

အခန်း (၄)

မဒမ်ဂါယာသည် အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်သေးသော်လည်း လောကဓံကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ခံစားခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သူမသည် အသက်ရှိ၍သာ ရှင်သန်နေသော်လည်း စိတ်ခံစားချက်ဟူသမျှကတော့ သေဆုံးခဲ့တာ ကြာလှပြီ။ ငယ်စဉ်က သူမ၏ ဖခင်သည် မီးဆွသည့် သံချောင်းဖြင့် နဖူးကို ရိုက်နှက်ခဲ့ရာ မတော်တဆ နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားပြီး အနံ့အာရုံကို ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

ဤမျှသာ မဟုတ်၊ လူသားတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်သည့် မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာလည်း သူမမှာ မရှိတော့ချေ။ ပျော်တယ်ဆိုတာ ချို့နဲ့ လားဟု မေးရမည့် သူမအတွက် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းဟူသည် တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော စကားလုံး ဖြစ်သည်။ ကလေးများနှင့် နေရတာ ပျင်းလာလျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် သွားအိပ်တတ်သည်မှလွဲ၍ ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက် မခံစားတတ်ပေ။ ကလေးများ သေဆုံးသွားလျှင်လည်း ပူဆွေးမနေတတ်သလို ကျန်ရစ်သည့် ကလေးများအတွက်လည်း ဝမ်းသာခြင်း မရှိချေ။ လင်ဖြစ်သူက ရိုက်နှက်လျှင်လည်း နည်းနည်းကလေးမျှ တွန့်မသွားသလို ဟိုတယ်ဩဇာဆေးရုံတွင် ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် ဆုံးပါးသွားသဖြင့် မုဆိုးမ ဖြစ်သွားသောကြောင့်လည်း ဝမ်းနည်းမနေပေ။ သူမကို လှုပ်ရှားစေသည့် ခံစားချက်နှစ်ခုသာ ရှိသည်။ ၎င်းမှာ လစဉ် ဓမ္မတာလာ

သည့်အခါ ကိုက်ခဲ၍ စိတ်ဓာတ်ကျသည်ဆိုရုံသာ ကျတတ်ခြင်းနှင့် ပြီးဆုံးသည့်အခါတွင်လည်း ဝမ်းသာသည်ဆိုရုံ စိတ်သက်သာရာရခြင်းသာဖြစ်သည်။ ယင်းမှအပ ထိုမိန်းမတွင် ဘာခံစားချက်မှ မရှိချေ။

စိတ်ခံစားချက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသော သူမ၏ အပြုအမူကြောင့်ထင့်၊ မဒမ်ဂါယာသည် ဘယ်ကလေးကိုမှ ကျောသားရင်သားခွဲခြားခြင်း မရှိဘဲ မျှမျှတတသာ ဆက်ဆံတတ်သလို အကြင်နာတရားကင်းမဲ့စွာ အမိန့်ပေးလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့လျှင် ထမင်းသုံးနပ် ကျွေးသည်။ အဆာပြေမုန့်တော့နည်း နည်းမျှ ပမါ။ ကလေးပိစိကွေးလေးများဆိုလျှင် နှစ်နှစ်သားအရွယ်အထိ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် အနီးလဲပေးသည်။ ဘောင်းဘီထဲ ချေးပါချထားလျှင်တော့ အပြစ်ပေးသည့်အနေဖြင့် တစ်ချက် ရိုက်ကာ ထမင်းတစ်နပ် လျှော့သည်။ သူမရသည့် အခကြေးငွေ တစ်ဝက်တိတိကို ကလေးများနေထိုင်ရာ အဆောင်အတွက် သုံးကာ ကျန်တစ်ဝက်တိတိကိုတော့ ထိန်းသိမ်းခအဖြစ် ယူသည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းကျလျှင်လည်း အမြတ်ပိုယူဖို့ မကြိုးစားသလို ငွေကျပ်တည်းချိန်များတွင်လည်း သေခါမှ သေရော၊ တစ်ပြားမှ ပိုမတောင်းချေ။

တကယ်တော့ ဤလုပ်ငန်းသည် သူမအတွက် ဘာအမြတ်အစွန်းမျှ မကျန်ချေ။ သူမလိုချင်သည်က သက်ကြီးစရိတ်ရန်ပုံငွေ ထည့်သွင်းရန်လိုအပ်သည့် ငွေပမာဏလောက်သာဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ အသက်ကြီးလာလျှင် သူမ၏ ယောက်ျားကဲ့သို့ ဟိုတယ်ဒြူးဆေးရုံတွင် ဒုက္ခဆင်းရဲခံကာ သေမသွားချင်ပေ။ သည့်အစား သက်ကြီးစရိတ်ကို ပုံမှန် ထုတ်ယူသုံးစွဲရင်း သူမ၏ နေအိမ်တွင်သာ သေသွားချင်သည်။ သေဆုံးခြင်းဟူသည် အချိန်နေရာမရွေး ရောက်လာတတ်သော်လည်း သူမအနေဖြင့် ဆေးရုံရှိ သူစိမ်းရာပေါင်းများစွာကြားထဲတော့ အုတ်ရောရောကျောက်ရောရော အသေမခံနိုင်။ သေလျှင်လည်း ကျကျနနကလေးတော့ သေသွားချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အဆောင်ကြေးထဲမှ ဖြတ်ယူရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် နှစ်ဒါဇင်လောက်ရှိသော သူမ၏ ကလေးများထဲက သုံးလေးယောက်တော့ သေတတ်သည်။ သာသနာပြုမိဘမဲ့ကျောင်းများနှင့် အခြားကလေးစောင့်ရှောက်သည့် အငှားမိခင်များမှာ ကလေးဆယ်ယောက်ရှိလျှင် ကိုးယောက်လောက် မကြာခဏ သေဆုံးတတ်သဖြင့် သူမ၏ စံချိန်က တခြားသူများနှင့်စာလျှင်တော့ အပုံကြီး သာသည်။ ပါရီမြို့သည် မိဘမဲ့ကလေးများ၊ လူဆိုးသူခိုးများကို တစ်နှစ်လျှင် တစ်သောင်းကျော်

မွေးထုတ်လျက်ရှိရာ သေဆုံးသွားသော ကလေးများနေရာတွင် တခြား ကလေးများက အစားထိုးဝင်ရောက်လာမြဲဖြစ်သည်။ သည်ပမာဏလောက် လျော့ပါးသွားမှလည်း တန်ကာကျသည်။

ဂန်နီလေးအတွက်မူ မဒမ်ဂါယာ၏ ပြုစုပျိုးထောင်မှုက အကျိုးထူး လှသည်။ တခြားနေရာဆိုလျှင် သူ့အနေဖြင့် အသက်ရှင်ချင်မှ ရှင်နိုင်လိမ့် မည်။ စိတ်သဘောထား သေးနှပ်သိမ်ဖျင်းလှသော မိန်းမတစ်ယောက်ဆီမှာ နေရသည့်အတွက် ခူပေနာပေတော့ အတော်လေး ခံနိုင်ခဲ့သည်။ တခြား ကလေးများသာ သူ့လို အမှိုက်တောထဲ မွေးလာခဲ့လျှင် ဤမျှ သက်ဆိုးရှည် လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ နို့ချိုကို ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်သာ စို့ရရှာသော် လည်း ရေလုံပြုတ်ဟင်းရည်ဖြင့် တင်းတိမ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ အသီးအရွက်နှင့် အသားငါးဟင်းလျာ အပုပ်အသိုးများကိုလည်း စားတတ် အောင် ကျင့်သားရလာခဲ့သည်။

ဂန်နီငယ်စဉ်က ဝက်သက်ရောဂါ၊ ဝမ်းကိုက်နာ၊ ရေကျောက် ရောဂါ၊ ကာလဝမ်းရောဂါတို့မှ ကံအားလျော်စွာ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ပေနှစ်ဆယ်နက်သော ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျဖူးသလို ရင်ဘတ်ပေါ်သို့လည်း ရေနွေးပူလောင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး၌ အမာရွတ်တို့ ဗရမ္မဖြစ် နေရုံသာမက ထိုဒဏ်ရာများကြောင့် ယိုင်နဲ့ကြုံလိုသော ခန္ဓာကိုယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း အသက်ကတော့ ပြင်းလှသည်။ သူသည် ဘက် တီးရီးယားပိုးမွှားပေါင်းစုံ၏ ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိရုံမက သွေးတစ်စက်သာ ကျန်တော့လျှင်တောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှင်နေဦးမည်ပုံရသည်။ သူ့အတွက် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်က အချိုးကျ ခွဲဝေရရှိသော စားစရာနှင့် တစ် ကိုယ်စာ ဝတ်စရာ ရလျှင် ပြီးသည်။ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ အကြင်နာ စသည့်စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်များကတော့ သူနှင့် လားလားမှ မသက် ဆိုင်ချေ။

ဂန်နီအတွက် ထိုအရာများ မရှိလည်း ဘာမှ မဖြစ်။ မွေးကတည်း ကလည်း တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးချေ။ သူ့ကို မွေးစဉ်က ပထမဆုံး အော်ငို လိုက်သံကို လူအများ အာရုံစိုက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ သို့သော် သူ့အော်သံကြောင့် မိခင်ကတော့ ကြိုးစင်တက်လိုက်ရသည်။ သူ့အော်သံသည် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ တောင်းခံသည့်အသံမျိုး ဟုတ်ပုံမရချေ။ သည့်အစား သူ့အသက် ရှင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် မိခင်ကို သေမိန့်ချလိုက်သည့် အသံသာ

ရေမွှေး

ဖြစ်သည်။ အခြေအနေကိုက တစ်ဦးအသက်ရှင်ရန် တစ်ဦးက သေကို သေရပေမည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ဆိုးရွားသော အကျိုးဆက်များ ဖြစ်လာမည်ကို သိ၍ အော်ဟစ်ခြင်း မဟုတ်တာကတော့ သေချာသည်။ လမ်းဘေးမှ ပဲတစ်စေ့ အညှောက်ပေါက်ခြင်း၊ မပေါက်ခြင်းပင်လျှင် ရေခဲ မြေခဲနှင့် သက်ဆိုင်သလို ဂန်နီ၏ အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲ၊ မကွဲဟူသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အခြေအနေအပေါ် များစွာမူတည်နေသည်။

ပမာဆိုရသော် သွေးကိုစုပ်သော သေးငယ်လှသည့် သန်းလှေး တစ်ကောင်သည် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိမနေဘဲ သစ်တစ်ပင်၌ တွယ်ကပ်ပေါက်ဖွားလာသည်ဆိုပါစို့။ ၎င်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံရင်း ထိုသစ်ပင်အနီးမှ ဖြတ်သန်းလာမည့် သားကောင်၏ သွေးနံ့ကို မရမချင်း အနံ့ခံလျက် စောင့်ဆိုင်းနေပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် သေ မထူးနေမထူး သဘောဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချချင် ခုန်ချမည်။ သားကောင်၏ အသွေးအသားကို ကုပ်တွယ်မိလျှင်ကား ဘယ်သောအခါမှ လွှတ်တော့မည် မဟုတ်။

ဂန်နီသည်လည်း ထိုသန်းလှေးကောင်နှင့် တူသည်။ သေမထူး နေမထူးဘဝတွင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ နေထိုင်၍ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်သည်။ လောကကြီးသည် သူ့ထံမှ အပြုံးကလေး တစ်ခုမပြောနှင့်၊ အနံ့တောင် မရချေ။ သူ့ဆီမှ ရသည်က သူ စွန့်ထုတ်လိုက်သော မစင်ပုံသာ ဖြစ်သည်။ ကလေးအရွယ်ပင်ဖြစ်ငြား မိန်းမတိုင်းက သူ့ကို မကောင်းဆိုးရွား တစ်ကောင်အလား ကန်ကျောက်လွှင့်ပစ်ကြမည်သာ။ ထိုမိန်းမထဲတွင် မဒမ်ဂါယာ မပါ။ ဂန်နီ့ဆီမှ အနံ့မထွက်သလို မဒမ်ဂါယာကလည်း အနံ့ ခံနိုင်စွမ်း မရှိပေ။ ဂန်နီ့အား ကြီးလာလျှင် ဘာဖြစ်ရမည်၊ ညာဖြစ်ရမည်ဟု မမျှော်လင့်သလို သူမကိုယ်တိုင်ကိုက စိတ်သိပ်မနံ့ချေ။

ဂန်နီ ရောက်လာလာချင်းမှာပင် ရှိနှင့်ပြီးသော အခြားကလေးများက ဝိုင်း၍ စပ်စုကြသည်။ ကလေးများသည် ပထမဆုံးနေ့တွင်ပင် ဂန်နီ့ကို ကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့သွားကြသည်။ သူတို့သည် ဂန်နီ့ထည့်ထား သော သစ်သားပုံးကို ခုတင်ခြေရင်းတွင် ထားကာ ရှောင်ကွင်း၍ သွားကြသည်။ ခုတင်ခြေရင်းသည် အခန်းထဲတွင် အခြားသော နေရာများထက် ပို၍အေး သည်။ ညအခါ၌ ကလေးငယ်အချို့မှာ ထ၍ ငိုတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ မဒမ်ဂါယာက ခြေထောက်မှ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်၍ အပြစ်ပေးတတ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ အသက်ကြီးသော ကလေးများက ဂန်နွီအား အသက်ရှူကျပ်၍ သေအောင် တိတ်တဆိတ် ဝိုင်း၍ ကြံကြသည်။ သူတို့သည် စောင်များနှင့် အခင်းများကို အုတ်ခဲများ လိပ်ထည့်ကာ ဂန်နွီမျက်နှာပေါ် အုပ်၍ ဖိထား လိုက်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်၌ မဒမ်ဂါယာက သူ့အား လာကြည့် သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းနေသော်လည်း သေတော့ မသေချေ။

ထိုကလေးများက သူ့ကို သတ်ဖြတ်ရန် အမျိုးမျိုး ကြံစည်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် အုပ်၍ သတ်ရန် စိတ်ကူးကြသည်။ သို့သော် သူ့ကို မည်သူကမှ ထိလည်း မထိရဲ၊ တို့လည်း မတို့ချင်ကြပေ။ ထိုသို့ လုပ်ကြံရန်မှာ ပင့်ကူဝဝဖီးဖီးကြီးတစ်ကောင်ကို လက်နှင့် ကိုင်ရသလို အသည်းတယားယား၊ ရင်တဖိုဖို ရှိလိမ့်မည်ဟုတွေး ကာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ကြသဖြင့် ထိုစိတ်ကူးက လက်တွေ့တွင် ဖြစ်မလာချေ။ ဂန်နွီ အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ သတ်မည့်အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ကြ သည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့အား ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံရွယ်၍ မရသည်ကို နားလည်သွားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ယင်းအစား သူတို့သည် ဂန်နွီကို လက်ဖျားနှင့်ပင်မတို့ဘဲ သူ့အပါးမှ ဝေးရာသို့သာ ရှောင်ခွာ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

သူတို့သည် သူ့ကို မမုန်းချေ။ မနာလိုလည်း မဖြစ်သလို သူစား သော စားစရာများကိုလည်း ဝန်တိုငြူစုခြင်း မရှိကြ။ မဒမ်ဂါယာ၏ အိမ်တွင် သူရှိနေသည်ကိုသာ များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြသည်။ သူ့ဆီမှ ဘာအနံ့မှ မထွက်သည်ကိုလည်း သည်းမခံနိုင်ကြ။ သူတို့သည် ဂန်နွီအား ကြောက်ရွံ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

* * *

အခန်း (၆)

ဂန်နီအကြောင်းကို သေချာသိမည်ဆိုလျှင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာလည်း ဘာမှ မရှိပါ။ သူသည် အသက်သာ ကြီးလာသော်လည်း ရုပ်ဆိုးလာသည်မှလွဲ၍ အထူးသဖြင့် လူကောင်က ထွားကျိုင်းမလာသလို ခွန်အားလည်း ကြီးမားသန်မာလာခြင်း မရှိချေ။ ရုပ်ဆိုးသည်ဆိုရာတွင်လည်း မြင်မြင်သမျှ လူအပေါင်းတို့က သူ့အား သရဲတစ္ဆေကို မြင်ရသလို ကြောက်ရွံ့လောက်အောင် ဆိုးရွားနေသည်တော့မဟုတ်ချေ။ သူသည် ရန်လိုခြင်း၊ အလစ်သုတ်ခြင်း၊ ရမ်းကားခြင်း မရှိသလို လူတကာကိုလည်း ရန်လိုက်မစတတ်ချေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လူတွေနှင့် ခပ်ကင်းကင်းသာ နေလိုသဖြင့် လူကြောက်တတ်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်။

ဂန်နီသည် အသက်သုံးနှစ်ကျမှ မတ်တတ်စရပ်ပြီး လေးနှစ်ကျမှ စကားစပြောသည်။ သူစပြောသည့် စကားလုံးက ‘ငါး’ ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ငါးစိမ်းသည် တစ်ယောက်သည် ချာရွန်လမ်းမထက်မှ ‘ဟောဒီက ငါးတွေ ရမယ်။ ငါး’ ဟု အော်သွားသည်။ ဂန်နီသည် ငါးစိမ်းသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ‘ငါး’ ဟု ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ နောက်ထပ် တစ်ပိုင်းတစ်စထွက်လာသည့် စကားလုံးများမှာ ပန်း၊ ဆိတ်ခြံ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်နှင့် ‘ဂျက်ကီးလော်ရာ’ ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ဂျက်ကီးလော်ရာဆိုသည်မှာ အနီးအနားရှိ

ဖဲလက်စီဒီလာခရွှ်ကံစံသီလရှင်ကျောင်းမှ ဥယျာဉ်မှူးအကူ၏ နာမည်ဖြစ်သည်။

သူသည် ကြီယာ၊ နာမဝိသေသနနှင့် အာမေဩတ် စကားလုံးများကို သိပ်စိတ်မဝင်စားချေ။ ‘ဟုတ်ကဲ့’ နှင့် ‘ဟင့်အင်း’ မှလွဲ၍ အရာဝတ္ထုများ၊ အပင်များ၊ တိရစ္ဆာန်များနှင့် လူများကို နာမ်စကားလုံးများဖြင့်သာ သုံးတတ်သည်။ ထို ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင့်အင်း’ ကိုပင်လျှင် အသက်အတော်ကြီးမှ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် အနံ့တစ်ခုခုကို ရလိုက်လျှင် အထူးသဖြင့် ထိုအနံ့ကို သူစိတ်ဝင်စားသွားလျှင် ထိုအရာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သူက အနံ့ဖြင့် မှတ်သားသည်။

နေအလွန်ပူသော မတ်လတွင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သ၌ သူသည် ထင်းပုံတစ်ခုရှိ သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်၍ ထင်းချောင်းအတိုအစများကို ချိုးဖဲ့နေစဉ် ‘ထင်း’ ဟူသော စကားလုံးကို ရေရှုတ်မိသည်။ ထင်းကို ယခင်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မြင်ဖူးသလို ‘ထင်း’ ဟူသော စကားလုံးကိုလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြားဖူးသည်။ ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် မီးလုံရန် မကြာခဏ ထင်းသယ်ရသည်ကို အမှတ်ရသဖြင့် ထင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ နားလည်သွားသည်။

သို့သော် ထင်းဟူသော အရာဝတ္ထု၏ နာမည်နှင့် အဓိပ္ပာယ်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့သဖြင့် ထင်းပုံပေါ် တက်ထိုင်ကာ တောင်တောင်အီအီ လျှောက်စဉ်းစားသည်။ ထင်းတုံးများကို တဲကလေး၏ လက်ယာဘက် တံစက်မြိတ်အောက်တွင် အလျားလိုက်လှဲကာ ပုံထားသည်။ နေပူသဖြင့် အပေါ်ဆုံးရှိ ထင်းတုံးဆီမှ မီးကင်ထားသလို မွှေးပျံ့သောအနံ့တစ်မျိုး ထွက်နေပြီး အောက်ဘက်ရှိ ထင်းတုံးများဆီက ရေညှိတက်နေသဖြင့် စိုထိုင်းထိုင်း အနံ့တစ်ခု ထွက်နေသည်။

ဂန့်နွီသည် ခြေထောက်စင်း၍ တဲနံရံကို မှီထိုင်ရင်း မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဘာမှ မမြင်ရ၊ မကြားရသဖြင့် ဘာကိုမှလည်း မခံစားရချေ။ သူထိုင်နေရာ ပတ်ပတ်လည်မှ ထွက်နေသည့် ထင်းနံ့ကိုသာ ရှူနေလိုက်သည်။ ထိုအနံ့ကို သူသောက်သုံးသည်။ ထိုအနံ့သည် သူ၏ မွေးညင်းပေါက်များမှ ဖြတ်သန်းစီးဝင်ကာ သူကိုယ်တိုင် ထင်းတုံးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်ဟု ခံစားရသည်အထိ ရနံ့ထဲမှာ ပျော်ဝင်နစ်မြုပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူသည် ‘ဝီနီချီယို’ သစ်သားရုပ်လေး တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်မှာ

ရေမွှေး

မသိလျှင် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သွားသည့်နှယ်ပင်။ နာရီဝက်ကျော်ကျော် ကြာသောအခါ ‘ထင်း’ သည် သူ့ကို မွန်းကျပ်တစ်ဆို့လာစေသည်။ ‘ထင်း’ သည် သူ၏ နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်းနှင့် အစာအိမ်ကို ပြည့်တင်း ကျပ်သိပ်လာစေသဖြင့် ထိုစကားလုံးကို သူ ဖွင့်ဟအန်ချလိုက်ရသည်။

“ထင်း...”

ထင်း၏ ဖြစ်တည်မှု၊ ထင်း၏ ရနံ့က သူ့ကို ဝါးမျိုမသွားခင် သူ့ကိုယ်သူ ကယ်တင်လိုက်နိုင်သည်။ ဂန်နွီသည် ခေါင်းတခါခါဖြင့် ထင်းပုံ ပေါ်မှ လျှောဆင်း၍ ထွက်သွားသည်။ သူလမ်းလျှောက်သွားပုံက သစ်သား ခြေထောက်များနှင့် လျှောက်နေရသလို ယိုင်တိယိုင်တိုင်။ နောက်ရက် ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင် အင်အားကြီးမားသော ထိုရနံ့၏ လွှမ်းမိုးမှု ဒဏ်ကြောင့် ရီဝေထုံထိုင်းနေသည်။ ထိုအနံ့ကို ပြန်အမှတ်ရလာတိုင်း တစ်ခုခုကို တောင်းပန်ခယသလိုမျိုး ‘ထင်း...၊ ထင်း...’ ဟု ထပ်ခါ တလဲလဲ ရေရွတ်နေတတ်သည်။

ဂန်နွီသည် ထိုသို့လေ့လာရင်း စကားပြောတတ်လာသည်။ သို့သော် အနံ့မရှိသော အရာဝတ္ထုများ၊ စိတ်ကူးယဉ်အတွေးများ၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် သက်ဆိုင်သော နီတိစကားလုံးအတွက်တော့ အထူးပင် အခက်ကြုံရသည်။ ဥပမာ တရားမျှတမှု၊ ဘုရားသခင်၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ တာဝန်၊ လူသားဆန်ခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ခြင်း စသည့် စကားလုံးများကို သူ့အသိဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန် ဉာဏ်မမီချေ။ ထိုစကားလုံးများကို နားလည်း မလည်သလို သူ့အတွက် ဘယ်နေရာတွင် ဘာစကားလုံးသုံးရမှန်း မသိအောင် ရှုပ်ထွေးခက်ခဲလှသဖြင့် မကြာခဏ မှားယွင်း၍ သုံးစွဲမိတတ်သည်။

နေ့စဉ်သုံးစကားလုံးများ၌ အနံ့အာရုံနှင့် သက်ဆိုင်သော စကားလုံးများမှာ လောက်ငမူ မရှိသော်လည်း ဂန်နွီ၏ ဦးနှောက်ထဲမှာတော့ သီးသန့်မှတ်ဉာဏ်များအဖြစ် တဖြည်းဖြည်း များပြားလာသည်။ သူသည် သစ်သားဟူသမျှကို အနံ့ပင် မခံတော့ချေ။ သို့သော် သာမန်လူများက ဝက်သစ်ချ၊ မေပယ်၊ အင်၊ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး စသည့် အပင်များကို မျက်စိဖြင့်ကြည့်၍ ၎င်းတို့၏ သက်တမ်းအနု အရင့်၊ အညှိတက်ခြင်း၊ ဆွေးမြည့်ခြင်းကို မသိနိုင်သော်လည်း ဂန်နွီကမူ ယင်းသစ်တုံး၊ ထင်းချောင်းတို့၏ အခေါက် အလိပ်၊ အတိုအစမှ အနံ့ရရှိဖြင့် ခွဲခြား သိရှိလေသည်။

အလားတူပင် မဒမ်ဂါယာ သူမ၏ ဒူးမနာသားများကို နေ့စဉ်

တိုက် ကျွေးသည့် အဖြူရောင်အရည်ကို နွားနို့ဟု ဂန့်နီ မသိသေးသော်လည်း အနံ့ခံလိုက်သည်နှင့် ဘယ်လောက်ပူသည်၊ ဘယ်နွားထံကရသည်၊ ထိုနွား ဘာစားသည်၊ မလိုင်ဘယ်လောက်ကျန်သေးသည် စသဖြင့် သူ့အာရုံထဲမှာ သိနေလေ့ရှိသည်။ ထိုအချက်အလက်များကို မူတည်၍ မနက်တိုင်း သောက် ရသည့် နွားနို့က တစ်ရက်နှင့်တစ်ရက် လုံးဝ မတူမှန်း သိနေခဲ့သည်။

မီးဖိုတစ်ခုမှ ထွက်သော အခိုးအငွေ့တစ်ခုတွင် မတူညီသော ဂုဏ်သတ္တိများ၊ အသစ်အသစ်သော အနံ့ရာပေါင်းများစွာ ရောနှောပေါင်းစပ် နေမည်ဆိုလျှင် မီးခိုးဟူသော အမည်နာမတစ်ခုတည်းဖြင့် လုံလောက်ပါမည် လား။ မြေ၊ ရေ၊ လေဟူသော ဓာတ်ကြီးသုံးပါးသည် တခြားအနံ့တစ်ခုနှင့် ရောနှောပေါင်းစပ်သွားလျှင် မြေနံ့၊ ရေနံ့၊ လေနံ့ဟူ၍ တစ်သမတ်တည်း ခေါ်လို့ မရတော့ချေ။ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း၊ လေတစ်ချက်အဝှေ့မှာပင် ရနံ့ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသောကြောင့် ရနံ့မျိုးစုံဖြင့် ကြွယ်ဝသော ကမ္ဘာ လောကကြီးတွင် ရနံ့တစ်ခုချင်းစီကို အမည်သတ်မှတ်ပေးရန် စကားလုံးက တော့ ရှားပါးလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် စကားလုံးဟူသည် ဂန့်နီအတွက် နားလည်ရခက်သော ဘာသာဗေဒဖြစ်နေပြီး တခြားသူနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံ မှသာ ကျင့်သားရ၍ ပြောတတ်သည်။

အသက်ခြောက်နှစ်အရွယ်တွင် ဂန့်နီသည် အနံ့အာရုံဖြင့် သူ့ပတ် ဝန်းကျင်က အရာအားလုံးအကြောင်းကို အလုံးစုံ သိမြင်နေလေသည်။ မဒမ်ဂါယာ၏ အိမ်ထဲက ဘယ်ပစ္စည်းမဆို၊ ချာရွန်လမ်းမ၏ မြောက်ဘက် ပိုင်းတစ်လျှောက်ရှိ ဘယ်နေရာမဆို၊ သူမသိသော လူ၊ သူမသိသော ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံး၊ သစ်တစ်ပင်၊ ချုံပုတ်တစ်ခု ယုတ်စွအဆုံး အစက် အပျောက်ကလေး တစ်ခုပင် မကျန်အောင် အကုန်သိသည်။ ထိုအရာအားလုံး ကို ၎င်းတို့၏ ပင်ကိုရနံ့နှင့် တွဲဖက်လျက် သူ၏မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် စွဲမြဲစွာ မှတ်မိလေသည်။

အနံ့မျိုးပေါင်း ထောင်သောင်းမက ကွဲပြားခြားနားပါစေ၊ သူ့မှတ် ဉာဏ်ထဲတွင် တစ်ခုချင်းစီကို ရှင်းလင်းပီသစွာ မှတ်မိလေ့ရှိသည်။ ပို၍ ထက်မြက်လာသည်ကား အနံ့တစ်ခုချင်းစီကို ပေါင်းစပ်၍ အသစ်ထပ်မံ ရရှိလာမည့် အနံ့မျိုးကိုပင် ခန့်မှန်းတတ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပါရမီဉာဏ် ရင့်သန်လာခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မရှိခဲ့ဖူးသော အနံ့သစ်မျိုးစုံကို တီထွင်ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က နားမလည်သေးချေ။ အကယ်၍

ရေမွှေး

သူသာ ဝေါဟာရတို့၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ်တိုင် ကြွယ်ဝစွာ တတ်မြောက်နားလည်ခဲ့လျှင် ရနံ့နှင့် ပတ်သက်သည့် စကားလုံးပေါင်း ထောင်သောင်းမက ထွက်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

သူ၏ပါရမီဉာဏ်ကို အနီးစပ်ဆုံး နှိုင်းယှဉ်ပြရလျှင် သံစဉ်နှင့် တေးသွားကို နားထောင်ရုံဖြင့် အသံ၏ အနိမ့်အမြင့်၊ အပြင်းအပျော့ကို ဂီတသင်္ကေတဖြင့် နားလည်သဘောပေါက်၍ သံစဉ်အသစ်၊ တေးသွားအသစ်ကို မိမိဘာသာ တီထွင်ဖန်တီးနိုင်သော မွေးရာပါ ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းနှင့် တူသည်ဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် ရနံ့သင်္ကေတသည် ဂီတသင်္ကေတနှင့် လုံးဝ မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားလှသောကြောင့် ဂနန္တီ၏ အနံ့မှတ်သားနိုင်စွမ်းမှာ တခြားမည်သူနှင့်မျှ မတူဘဲ လူတကာထက် ထူးကဲသာလွန်နေလေသည်။

ဂနန္တီသည် သိုသိုသိပ်သိပ်သာ နေလိုဟန်ရှိသည်။ သူ့အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒကား သီးပင်စားပင်စိုက်ခင်းများ၊ ပန်းဥယျာဉ်များ၊ စပျစ်ခြံနှင့် မြက်ခင်းလွင်ပြင်များကို ဖြတ်သန်း၍ ဖောဘုမိန့်အန်တိုင်း၏ မြောက်ဘက်ပိုင်း တစ်နံတစ်လျားသို့ ခြေဦးတည့်ရာ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်သွားလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညနေဘက်တွင် အိမ်သို့ ပြန်မလာတတ်ဘဲ ရက်အတန်ကြာ ပျောက်နေတတ်သည်။ ပြန်လာသောအခါ အပြစ်ပေးမည့် ကြိမ်လုံးက အသင့်စောင့်နေလေသည်။ သူ့ကို ရိုက်လျှင်လည်း အသံတစ်ချက်မှ မထွက်ဘဲ ပေပြီး ခံလေ့ရှိသည်။ သူ့ပုံက နာကျင်၍ အော်ရမည်ကိုပင် ငြီးငွေ့နေသည့်နှယ်။ သူ့ကို အိမ်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားထား၊ အစာရေစာ မကျွေးဘဲနေနေ၊ အလုပ်မည်မျှ ပင်ပန်းအောင်ခိုင်းခိုင်း သူ့အပြုအမူကတော့ တစ်စက်ကလေးမျှ ပြောင်းမသွားချေ။

နိထရာဒမိဒီဘွန်ဆီကော်အမည်ရှိ သာသနာပြုစာသင်ကျောင်းတွင် ဆယ့်ရှစ်လခန့် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း တက်ရောက်သော်လည်း စာလုံးပေါင်း အနည်းငယ်သာ ပေါင်းဖတ်တတ်ခြင်းနှင့် သူ့နာမည်ကို ရေးတတ်ခြင်းမှလွဲ၍ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား တတ်မြောက်လာခြင်း မရှိသလို ထို့ထက်လည်း ပို၍သင်လို မရချေ။ ဆရာက သူ့အား စာသင်ကြား၍ မရနိုင်အောင် ဉာဏ်ရည် ထုံထိုင်းသည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

မဒမ်ဂါယာကမူ ဂနန္တီတွင် သဘာဝလွန်ဟု ပြောမရလျှင်တောင် သာမန်ထက် ထူးကဲသော စွမ်းရည်ရှိသည်ကို လုံးဝ သတိမထားမိချေ။ သူသည် တခြားကလေးများလို ည၊ အမှောင်ထု စသည်ကိုလည်း လုံးဝ

အကြောက်အလန့် မရှိ။ ညဘက်မီးလုံရန် ထင်းအလိုငှာ မြေတိုက်ခန်း မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ သွားယူစရာရှိလျှင် တခြားကလေးများမှာ မီးအိမ်ပါ သည့်တိုင် မည်သူမျှ ဆင်းမသွားရဲကြ။ ဂန်နီကတော့ မီးအိမ်ပင် မယူဘဲ မြေတိုက်ခန်းထဲ ချက်ချင်းဆင်းကာ အလိုရှိရာ စာရွက်၊ အဝတ်စ၊ ထင်းဟူသမျှ ကို အမှားအယွင်း မရှိစေဘဲ သွားယူတတ်လေသည်။ သော့ခတ်ထားသည့် တံခါး၊ အုတ်နံရံ အပြောင်းအလဲ ရှိပါစေ၊ သူသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့်အရာဝတ္ထုနှင့်မှ ခလုတ်မတိုက်မိတတ်ချေ။

ဂန်နီသည် အိပ်ဆောင်ထဲ မဝင်မီကပင် အထဲ၌ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိ၍ ဘယ်နေရာတွင် ဘယ်လိုနေကြသည်ကိုပါ သိသလို ပန်းဂေါ်ဖီကိုပင် အပေါ်အခွံ ပွင့်အာမလာမီ အထဲ၌ ပိုးကောင် ရှိမရှိကိုလည်း သိသည်။ မဒမ်ဂါယာသည် ပိုက်ဆံကို နေရာအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသိမ်းဆည်းတတ်ပြီး ရှာမတွေ့သည့်အခါ ဂန်နီက နှစ်ခါမရှာဘဲ လက်ညှိုးထိုးပြသည်နှင့် ထိုနေရာ တွင် တွေ့တတ်သည်။ ထိုမျှသာမဟုတ်၊ လူတစ်ယောက် လာမည်ဆိုလျှင် ဂန်နီက ထိုသူ မရောက်မီ ကြိုသိနေလေ့ရှိသည်။ ကောင်းကင်၌ တိမ် တစ်စပ် မရှိသော်ငြား မိုးသက်မုန်တိုင်း တိုက်တော့မည်ကိုလည်း ကြိုသိ သည်။ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ သိမ်းထားသော ပိုက်ဆံ၊ လာလတ္တံ့သောလူ စသည့်အရာ အားလုံးကို သိနေခြင်းမှာ ဂန်နီ၌ ဆဌမအာရုံ ရှိနေသောကြောင့်မဟုတ်ဘဲ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ တိကျထက်မြက်လာသော သူ၏ အနံ့ခံစွမ်းရည် ထူးကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မဒမ်ဂါယာကတော့ ထိုသို့ မယူဆမိပေ။ မီးဆွတ်ဖြင့် အရိုက်ခံရ၍ အနံ့ခံအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း မပျက်စီးလျှင်တောင် အကြောင်း ရင်းမှန်ကို စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သည့် ဉာဏ်ရည်မျိုး သူမတွင် မရှိပေ။ သူမက ဤသူငယ်ကလေး၌ ဆဌမအာရုံရှိသည်ဟုသာ ထင်မှတ်သည်။ မဒမ်ဂါယာသည် ထိုသို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော စွမ်းရည်ရှိသူများက ကောင်းကျိုးမပေးတတ်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ဂန်နီ၏ ဖြစ်အင်ကို သံသယဝင်လာသည်နှင့် မဒမ်ဂါယာမှာ ပို၍ အစိုးရိမ်ကြီးလာပြီး သူ့ကို ဖယ်ရှားရန် စိတ်ကူးတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂန်နီသည် အသက် ရှစ်နှစ်အရွယ် ရောက်လာပြီး စိန့်မာရီဘုရားကျောင်းကလည်း သူ့အတွက် နှစ်စဉ် ပေးနေကျ အဖိုးအခကို အကြောင်းမည်မည်ရရ မရှိဘဲ ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ မဒမ်ဂါယာသည်

ရေမွှေး

ပိုက်ဆံကို တကျီကျီ သွားမတောင်းဘဲ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် ထပ်စောင့်လိုက်သေးသည်။ ပိုက်ဆံမရတော့မှန်း သေချာသွားသောအခါ သူငယ်ကလေးကို လက်ဆွဲ၍ မြို့ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

သိမ်းမြစ်အနီးရှိ မွန်တယ်လာရီလမ်းတွင် သူမနှင့်သိကျွမ်းသည့် ဂရင်မယ်ဆိုသူ နေထိုင်သည်။ ဂရင်မယ်သည် သူ့အလုပ်တွင် အလုပ်သင်လက်ထောက်များ၊ ကျွမ်းကျင်လုပ်သားများကို တန်ရာတန်ကြေး ပေး၍ မခေါ်ဘဲ ဈေးပေါသော ကူလီအလုပ်သမားများကို ခေါ်ခိုင်းလေ့ရှိသည်ဟု နာမည်ဆိုး ထွက်သည်။ သူ့အတွက် ကလေးလူကြီးမရွေး ဈေးပေါလျှင် ရသဖြင့် အလုပ်သမားက အမြဲလိုသည်။ သူ့အလုပ်မှာ သားရေကုန်ကြမ်း ထုတ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းများမှာ တိရစ္ဆာန်၏ အသားကို လှီးခြစ်၍ အရေခွံချွတ်ခြင်း၊ သားရေလုပ်ရန် ဆေးဆိုး၍ အဆိပ်ရှိသော အရည်များနှင့် ရောနယ်ခြင်း စသည့် အန္တရာယ်များသော အလုပ်များဖြစ်လေရာ ကျွမ်းကျင်သားရေ လုပ်သားများပင် ငွေမည်မျှပေးပေး အချိန်ကုန်ခံ၍ မလုပ်ဝံ့ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ဂရီမယ်သည် ထိုလုပ်သားများအစား အလုပ်အကိုင်မဲ့ လူတန်းစားများ၊ အိမ်ခြေရာမဲ့များ၊ နေရာအတည်တကျမရှိသော လေလွင့်ကလေးငယ်များကိုသာ ပေါပေါပဲပဲ ခိုင်းစေခြင်းဖြစ်သည်။

မဒမ်ဂါယာသည် ဂရီမယ်၏ သားရေလုပ်ငန်းအကြောင်းကို အကုန်သိသော်လည်း ဂန်နွီကို ထိုနေရာသို့ ပို့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ မည်သို့မျှ မခံစားရချေ။ ဂန်နွီ ဒဏ်ခံနိုင်၊ မခံနိုင်ဆိုသည်မှာလည်း သူမနှင့် မသက်ဆိုင်ဟုသာ သဘောထားသည်။ ဂန်နွီနှင့် ပတ်သက်သမျှ သူမ၏ တာဝန်က ပြီးဆုံးသွားပြီ။ သူမ၏အိမ်က ထွက်သွားသမျှ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမအလုပ် မဟုတ်။ ဂန်နွီရင်ဆိုင်နိုင်လျှင်လည်း ဘာမှမဖြစ်၊ သေသွားလျှင်လည်း မည်သို့မျှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ချေ။ သူမနှင့်ဆိုင်သည်က သူ့အား လက်လွှတ်ခွက်ကျွတ်တရားဝင် ရှင်းလင်းဖယ်ရှားဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂန်နွီအား မွန်စီယာဂရင်မယ်ထံ ဆယ့်ငါးဖရန်နှင့် လက်လွှဲရောင်းကာ လက်ခံရရှိကြောင်း ပြောရသည်နှင့် ချာရွန်လမ်းရှိ သူမအိမ်သို့ တန်းပြန်သွားသည်။

သူမအကြောင်းကို ဆက်ရလျှင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ခံစားချက်ဟူသမျှ သေဆုံးနှင့်ပြီးသော မဒမ်ဂါယာသည် ကံဆိုးစွာပင် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်သည်အထိ သက်ဆိုးရှည်ခဲ့သည်။ ၁၇၈၂ ခုနှစ်တွင် သူမလက်ရှိ လုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ်ကာ သက်ကြီးစရိတ်ရန်ပုံငွေနှင့် နေထိုင်စား

သောက်ရင်း သေမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းသည်။ သို့သော် သေခြင်းတရားက ရောက်မလာဘဲ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီးသာ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မဒမ်ဂါယာမှာ အသက်ရှစ်ဆယ်နှီးပါး ရှိလေပြီ။

သက်ကြီးစရိတ် ထုတ်ပေးသူက ထိုရန်ပုံငွေအပါအဝင် ပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာအားလုံးကို ပုံအောက်က ဘောင်းဘီစက်ရုံတစ်ခုကို လေလံဆွဲ၍ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ပထမတော့ ဘောင်းဘီစက်ရုံက သူမကို သက်ကြီးစရိတ်ဆက်ပေးသေးသော်လည်း တစ်နေ့တွင် သေတမ်းစာနှင့် ပစ္စည်းလွှဲအပ်ရန် စကားဦးသန်းထားသော စာရွက်ဖြတ်ပိုင်းများ ရောက်လာသည်။ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် သက်ကြီးစရိတ်သည် ထင်းဝယ်ဖို့ပင် မလောက်ငှတော့သဖြင့် တခြားသူများက သူမအိမ်ကို ရောင်းခိုင်းသည်။ ထိုစဉ်က အိမ်ရောင်းသော လူအရေအတွက်မှာ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ထောင်ဂဏန်းလောက် တက်လာသဖြင့် အိမ်ရောင်းရသောငွေမှာ မဖြစ်စလောက်သာ ရလေသည်။ ၁၇၉၇ ခုနှစ်တွင် အသက်ကိုးဆယ်နား ကပ်နေပြီဖြစ်သော မဒမ်ဂါယာမှာ အနှစ်နှစ်အလလ ခြစ်ကုတ်စုဆောင်းထားသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း၍ လက်ထဲ၌ ခြူးတစ်ပြားမှ မကျန်တော့ပေ။ ကော့ကီးလပ်စ်လမ်းထဲရှိ အိမ်ခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုတွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ရသော အချိန်ကျမှ သေခြင်းတရားက လည်ချောင်းကင်ဆာ အယောင်ဆောင်၍ သူမထံ ရောက်လာသည်။

ထိုရောဂါကြောင့် ပထမဆုံး အစားမဝင်တော့၊ နောက်ပိုင်း အသံပါပျောက်သွားသဖြင့် လူများက သူမအား ဟိုတယ်ခြူးဆေးရုံသို့ လှည်းဖြင့် တင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားသောအခါ ဘာကန့်ကွက်စကား တစ်ခွန်းမှ မဟနိုင်တော့ချေ။ ထိုဆေးရုံတွင် သူမကို သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေသော လူမမာရာပေါင်းများစွာရှိသည့် အိပ်ဆောင်တွင် ထားသည်။ ထိုအိပ်ဆောင်သည် သူမ၏ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်စဉ်က နေခဲ့သော အဆောင်ဖြစ်သည်။ ခုတင်တစ်လုံးတည်းကို သူမနှင့်လုံးဝ မသိကျွမ်းသည့် အခြားမိန်းမ ငါးယောက်နှင့်အတူ တစ်ဦးကိုယ်ပေါ် တစ်ဦးထပ်၍ အိပ်ရသည်။ သုံးပတ်မျှ ကြာပြီးနောက် လူမြင်ကွင်းမှာပင် မဒမ်ဂါယာ အသက်ပျောက်သွားလေသည်။

သူမ၏အလောင်းကို ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်ကာ မနက်လေးနာရီတွင် အခြားမသာငါးဆယ်နှင့်အတူ အမိုးပွင့်လှည်းပေါ် ပစ်တင်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် မြို့အဝင်ဂိတ်ပေါက် တစ်မိုင်အကွာရှိ အသစ်တူးဖော်ထား

ရေမွှေး

သော ခလေမတ်သင်္ချိုင်းတွင် မြုပ်နှံလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ နောက်ဆုံး လဲလျောင်းရာကား ထုံးထူထူ ဖြူးထားသော မြေပုံသာ ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်များမှာ ၁၇၉၉ ခုနှစ်ကျမှသာ ဖြစ်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် ၁၇၄၆ ခုနှစ်တွင်တော့ မဒမ်ဂါယာသည် ဂန့်နွီကို ထားရစ်ကာ ရှေ့ဆက်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ကံတရားကို စိုးစဉ်းမျှမသိဘဲ အိမ် သို့သာ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

* * *

အခန်း (၆)

ဂန်နီသည် မွန်စီယာဂရင်မယ်ကို စတွေ့လိုက်ကတည်းက...၊ မဟုတ်သေး။ ထိုလူကြီး၏ အနံ့ကို စရလိုက်မိကတည်းက သူ့အား သေသည် အထိ လက်လွတ်စပယ် ရိုက်နှက်နှိပ်စက်မည့် လူကြီးဟု သိလိုက်သည်။ သူခိုင်းသည့် အလုပ်ကို ပြီးအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့လျှင် အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစား ကွဲမှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ဂန်နီသည် ဂရင်မယ်ခိုင်းသမျှ ဘာတစ်ခုမှ မငြင်းဆန်ရဲတော့ချေ။

ဂရန်နီသည် သန်းလေးကောင်၏ နည်းလမ်းအတိုင်း အသက်ရှင် ရသမျှ နေ့ရက်တိုင်းကို ကြိတ်မှိတ်၍ အန်တုရင်ဆိုင်သည်။ ဂရင်မယ်၏ လက်က တစ်နေ့နေ့ လွတ်ရမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ရေးရေးကလေး ဖြင့်ပင် အရာရာကို သည်းခံချုပ်တည်းသည်။ အလုပ်တွင် လုံ့လစိုက်ခြင်း၊ သင်လွယ်တတ်လွယ်ခြင်း၊ အကြွင်းမဲ့ နာခံတတ်ခြင်း၊ ပေးသမျှကျွေးသမျှနှင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် အခြားလုပ်သားများကပင် သူ့အား စံနမူနာ ယူ ရလေသည်။ ညဆိုလျှင် လုပ်ငန်းသုံးကိရိယာတန် ဆာပလာများ နှင့် ဆားရည် စိမ်ထားသော သားရေပြားများ တွဲလောင်းချိတ်ထားသည့် အခန်းကြီးတစ်ခု၏ ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်ရသည်။ ကြမ်းပြင်ကား မာကျောသော မြေသားအတိဖြစ်ပြီး အခန်းကိုလည်း အပြင်မှ သော့ခတ်၍ ပိတ်ထားတတ် သည်။

ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် တစ်နေ့ ရှစ်နာရီခန့်၊ နွေဆိုလျှင် တစ်နေ့ ဆယ်ခြောက်နာရီလောက်အထိ အလင်းရောင်ရှိသမျှ အလုပ်လုပ်ရသည်။ ဂန်နွီသည် တိရစ္ဆာန်အရေတို့၏ နံစော်သော အတွင်းသားများကို ခြစ်၍ ရေဆေးရသည်။ အမွေးရိတ်ကာ ထုံးသုတ်၍ ခါချရသည်။ နောက်ချေးလူး၍ မီးကင်ရသည်။ ထို့နောက် ဓာတုဆေးနံ့များ မွန်ထူနေသည့် ဆေးဆိုးသော မြေအောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ အလုပ်သမားများ ခိုင်းသည့်အတိုင်း သားရေလွှာ များကို အထပ်လိုက်စီကာ ဆိုးဆေးမှုန့် ဖြူးပေးရသည်။ ပြီးလျှင် ထင်းရှူး သားကို မီးရှို့ထားသော ပြာမှုန့်များ သိပ်ကာ မြေကြီးထဲ မြုပ်ရသည်။ နှစ်အတန်ကြာမှ ဆေးဆိုး၍ မြှုပ်နှံထားသော ထိုသားရေလွှာများကို ပြန်လည် တူးဖော်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဂန်နွီသည် ယခင်က မြှုပ်ထားသော သားရေလွှာများကို တူးဖော် ခြင်း၊ သားရေလွှာအသစ်များကို မြှုပ်နှံခြင်းတို့ မပြုလုပ်ရသည့်အခါ ပုံးအလွတ် နှစ်လုံးဖြင့် မြစ်ထဲမှာ ရေသွားခပ်ရသည်။ သားရေစိမ့်ခြင်း၊ ပြုတ်ခြင်း၊ ဆေးဆိုးခြင်းစသည့် လိုအပ်သော ရေပမာဏအတွက် ထိုရေနှစ်ပုံး ဖြင့် တစ်နေ့လျှင် အခေါက်ပေါင်း ရာနှင့်ချီအောင် မရပ်မနား သယ်ပို့ပေးရ သည်။ ထိုအခါများ၌ ညနေဆိုလျှင် သူ့အဝတ်အစားအားလုံး ရေတောက် တောက်ကျကာ စိုရွံ့နေတတ်ပြီး အသားများလည်း အေးစက်၍ ပဲကြီးရေ တွန့်နေတော့သည်။

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှယ် လူမဆန်စွာ တစ်နှစ်လောက် လုပ်ပြီး သောအခါ ဂန်နွီတွင် ထောင့်သန်းနာရောဂါ စွဲကပ်လာသည်။ ထိုရောဂါက အသက် ဆုံးသည်အထိ ပြင်းထန်တတ်သဖြင့် ဆိုးဆေးလုပ်သားများ အလွန် ကြောက် ရွံကြသည်။ ဂရင်မယ်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်စကား တစ်ခွန်းမှမဟုတ် ဂန်နွီအား အလုပ်မှ ရပ်စဲကာ သူ့နေရာအစားထိုးဖို့ လူရှာ သည်။ သို့သော် ဂန်နွီလို အလုပ်ရှင်အပေါ် ကျိုးခွံ၍ အလုပ်ကြိုးစား သူကိုတော့ လုံးဝမရတော့ချေ။

အားလုံးက သူ့ကို သေမည်ဟု ထင်ကြသော်လည်း ဂန်နွီကတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ လက်၊ ပါးပြင် နှင့် နားရွက်နောက်တွင် အမည်းရောင် အနာပဆုပ်ကြီးများ ပေါက်ခဲ့သဖြင့် ရောဂါပျောက်သွားသောအခါ အမာရွတ်ကြီးများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ယခင်ကတည်းက အရပ်ဆိုးသော ဂန်နွီမှာ ယခုအခါ မဖော်ပြနိုင်လောက်

အောင်ပင် ပို၍ အကျဉ်းတန်သွားလေသည်။

အကျိုးဆက်အနေဖြင့် ဂန်နီသည် ထောင့်သန်းနာရောဂါကို ခံနိုင်ရည်ရှိသွားသောကြောင့် အသားခြစ်သည့်အလုပ်တွင် ဓားရှရာရသည့်တိုင် ရောဂါပိုးမွှား ကူးစက်သည့်ဒဏ်ကိုပါ ခံနိုင်ရည် ရှိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားအလုပ်သမားများနှင့် တစ်မူကွဲထွက်ကာ လုပ်ငန်းအတွက် အားကိုးရသည့်သူ ဖြစ်လာသလို သူ့နေရာတွင် အစားထိုးမည့်သူကို အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့နိုင်သဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်ရော သူ့ဘဝအတွက်ပါ တစ်မဟုတ်ချင်း အကျိုးရှိလာသည်။

ယခင်လို မြေကြီးပေါ်တွင် မအိပ်ရတော့။ အခန်းထဲတွင် ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးကို ကောက်ရိုးမြက်ခြောက်များ ဖုံးကာ အိပ်ရာပြင်ပေးသည်။ သူ့ကို စောင်တစ်ထည်လည်း အပိုင်ပေးသလို အခန်းကိုလည်း သေခတ်မထားတော့ချေ။ အစာရေစာလည်း ယခင်ကထက် ပို၍လုံလောက်စွာ ပေးထားသည်။ ဂရင်မယ်သည် သူ့ကို အခိုင်းအစေတိရစ္ဆာန်လို မဆက်ဆံတော့ဘဲ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လို ဆက်ဆံလာသည်။

အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်သို့ ရောက်သောအခါ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်ပိုင်း အားလပ်ချိန် ပေးသည်။ ဆယ့်သုံးနှစ်တွင် အလုပ်နားသည့် အားလပ်ရက် ညနေတိုင်း အပြင်ထွက်လည်ခွင့်ပြုသလို လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရသည်။ ခွေးလို နွားလို အသက်ဆက်ရသည့် နေ့ရက်များ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။ အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ လွတ်လပ်ခွင့်ကလေး အနည်းငယ်မျှသာ ရသော်လည်း ကြိုးစား ရုန်းကန်ခဲ့သည့်အတွက် အကျိုးရလဒ်ကို ခံစားရလေပြီ။ မနက်ခင်း၏ရနံ့ ကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ရနံ့မျိုးစုံအတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် အကြီးကျယ် အခမ်းနားဆုံးသော နေရာကြီးက သူ့အရှေ့မှာ တည်ရှိနေသည်။ ယင်းကား ပါရီမြို့တော်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

* * *

အခန်း (၇)

ပါရီမြို့တော်သည် မသိလျှင် လောကနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နေသည့် နှယ် စိန့်ယာဒ်မျှော်စင်နှင့် စိန့်အူစတင်ရှ်ဘုရားကျောင်းတစ်ဝိုက်မှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသည်။ စိန့်ဒန်းနစ်လမ်း၊ စိန့်မာတင်လမ်းဘေးတို့၌ လူများက ပြတ်သိပ်ကျပ်ညပ်စွာ နေထိုင်ကြသည်။ အိမ်တစ်လုံးစီသည် လေးငါးခြောက်ထပ်ရှိပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၍မျှ မမြင်ရလောက်အောင် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ပူးကပ်နေကြသည်။ အောက်ဘက်ရှိ လေထုက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖုတ်ထားသော ပေါင်မုန့်နဲ့၊ ရှာလကာရည်နှင့် ပြုတ်ထားသော ကြက်ဥနဲ့၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နဲ့၊ ဆပ်ပြာနဲ့၊ သားရေနဲ့၊ အရောင်တင်ဆီသုတ်လိမ်းထားသော ကြေးနဲ့၊ ကျောက်စရစ်ခဲ၊ ရေနှင့် ပြာမှုန်တို့ ရောထွေးနေသည့် အနံ့၊ ပင်စိမ်းနံ့၊ ဗျစ်ရည်နံ့၊ ကောက်ရိုးခြောက်နံ့၊ ကောက်ရိုးအစိုနံ့၊ အမဲဆီနံ့၊ လူနံ့၊ တိရစ္ဆာန်နံ့တို့ဖြင့် လိုဏ်ခေါင်းထဲ ရောက်နေသည့်အလား တစ်လမ်းလုံး မွန်ထူနေသည်။

ဆန်ပြုတ်၊ ယာဂု စသည်ကို မမြင်ရသော်လည်း ၎င်းတို့၏ အနံ့များက အိမ်ခေါင်မိုးမှတစ်ဆင့် လေထဲမှာ ပျံ့နေသည်။ ထိုနေရာမှာ နေထိုင်သူများကတော့ ယင်းစားစရာနံ့များကို တစ်ခါမှ ရဖူးသည့်ပုံ မပေါ်ချေ။ အကြောင်းမှာ ထိုအနံ့များသည် မီးခိုးခေါင်းတိုင်များမှတစ်ဆင့် အထက်ရှိ လေထုထဲသို့သာ လွင့်မျောသွားသောကြောင့်ဖြစ်ပြီး လူများကလည်း ခပ်ပါး

ပါး သင်းပျံ့နေသည့် ထိုအနံ့အား အဝတ်အစားမှ ထွက်သည့် မိမိအနံ့ကို ယဉ်ပါးနေသလိုမျိုး ထူး၍ သတိမထားမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂန်နီကား ပထမဆုံးအကြိမ်မှာပင် ထိုအနံ့အားလုံးကို ခံစား မိရုံသာမက အနံ့တစ်ခုစီမှာ ပါဝင်သည့် အမျိုးအမည် တစ်ခုချင်း စီကိုလည်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်သည်။ အလုံးစုံသိမြင်နိုင်သည့် သူ၏ နှာခေါင်း သည် ရှုပ်ထွေးနေသော ချည်ခင်ကို တစ်စချင်း ဆွဲထုတ်၍ ဖြေသလိုမျိုး အမျိုးစုံ ရောနှောနေသော အနံ့ပေါင်းစုကြီးထဲက အနံ့တစ်ခုချင်းကို လိုက်လံ ဆွဲထုတ်လေရာ အနံ့မှတစ်ဆင့် မူလဇာစ်မြစ်ကို သိလာလေ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပြောမပြတ်တတ်အောင် ဝမ်းသာပျော်မြူးလာလေ ဖြစ်သည်။

သူသည် လမ်းလျှောက်နေရာမှ မကြာခဏ ရပ်တန့်ကာ အုတ်နံရံ ကိုမှီလိုက်၊ မှောင်မည်းသောချောင်တစ်ခုထဲ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလိုက်နှင့်မျက်လုံး ကိုမှိတ်၊ ပါးစပ်ကို မပွင့်တပွင့် ဖွင့်ဟ၍ ငြိမ်သက်စွာ အနံ့ခံသည်။ ထိုအခါရုံ ချည်သွင်းချည်ပြုနေသောသူနှာခေါင်းအဝကအကျယ်ကြီးပွင့်နေတတ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူနှာခေါင်းထဲသို့ နူးညံ့သော အရာ တစ်ခုမှ လွင့်ပျံ့လာသည့် ရနံ့လေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ သူက ထိုရနံ့ကို ဆတ်ခနဲ ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ပြန်မထုတ်ဘဲ အောင့်ထားသည်။ ဂန်နီသည် တခြားအနံ့များ ကို လုံးဝ မခံစားတော့ဘဲ ထိုရနံ့ကို သူ့ကိုယ်ထဲ စီးဝင်စေသည်။ ထိုရနံ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိသလိုလို ခံစားရသည်။ ထိုရနံ့သည် သူသိထားသော တစ်စုံတစ်ရာဆီက အနံ့ပြောင်းပြီး ထွက်လာသလိုလို၊ သူ တစ်ခါမှ အနံ့မရ ဖူးသည့် အသစ်အဆန်း တစ်ခုခုဆီက ထွက်လာ သလိုလို။ ထိုရနံ့သည် ပိုးသားဆံနွယ်နဲ့လိုလို၊ ပန်းတစ်မျိုးမျိုးနှင့် နှပ်ထားသော လက်ဖက်ရည် နဲ့လိုလို၊ ငွေချည်မျှင်နှင့် ရက်ဖောက်ထားသည့် ဘရိုက်တံ အထည်စနဲ့လိုလို၊ နှစ်ချို့ဝိုင်ပုလင်း၏ အဆိုးနဲ့လိုလို၊ လိပ်ခွံဘီးနဲ့လိုလို။ ဂန်နီသည် သူမှတ်မိသမျှ ရနံ့များနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်သော်လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိချေ။ ထိုအခါ ထိုရနံ့ကို သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ရသလောက် သိုလှောင်သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

သူသည် ထိုရနံ့ကို တဖြည်းဖြည်း ပါးလျှော့ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ လိုက်ရှုကြည့်သောအခါ လက်စံဟောစ်ဈေးကြီးထဲ ရောက်လာသည်။ ဈေးသည် ပျားပန်းခပ်သွားလာနေကြသည့် လူများ၊ ပျံ့ကျဈေးသည်များနှင့် စည်ကားနေသည်။ ခြင်းတောင်းများထဲတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် ကြက်ဥ များ၊ စည်ပိုင်းကြီးများထဲတွင် ရှာလကာရည်နှင့် ဝိုင်ပုလင်းများ ထည့်ထားပြီး

ရေမွှေး

ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်၊ အာလူး၊ ဂျုံမှုန့် စသည်ကို အထုပ်များဖြင့် ထုပ်ထားသည်။ အသားငါးခုတ်သည့် စားပွဲများ၊ သံရိုက်ထားသော သစ်သားပုံးများ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်နှင့် ဖိနပ်အောက်ခံပြား အရောင်းဆိုင်များ စသဖြင့် ရာနှင့်ချီသော ပစ္စည်းများအလယ်တွင် သူလိုက်ရှာသည့် ရနံ့က ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဂန်နီသည် ထိုရနံ့ကို အနံ့ပေါင်းစုံ ထွက်နေသည့် တစ်ဈေးလုံးတွင် နေရာ အနံ့ လိုက်ရှာသည်။ ထိုအခါ သူ့မိခင်ကို ကြိုးပေးသတ်ခဲ့သော နေရာဖြစ် သည့် သင်္ချိုင်းမြေသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုမြေနေရာသည် သိမ်းမြစ်ကို လျှာနှင့် လျက်နေသည့်အလား ကမ်းပါးက မြစ်ပြင်ပေါ်ထိုးထွက်နေသည်။ မြစ်ဆိပ်တွင် လှေ၊ သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်နေပြီး ကျောက်မီးသွေး၊ ဆန်စပါး၊ ကောက်ရိုးနှင့် စိုစွတ်နေသော ကြိုးများအနံ့က လှိုင်လှိုင်ထနေသည်။

ပါရီမြို့ကို သိမ်းမြစ်က ခြားထားသည်။ အနောက်အရပ်မှ တိုက်ခတ်သော လေက နွီလီဒေသတစ်ဝိုက်မှ ပန်းခင်း၊ စိန့်ဂျာမိန်းနှင့် ဗာဆေးနယ်မြေကြားမှ တောအုပ်၊ ရူအန်နှင့် ကာအန် စသော ဝေးလံသည့် မြို့များကို ဖြတ်သန်းလာပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ပင်လယ်၏အငွေ့အသက်တို့ ပါလာတတ်သည်။ ရေ၊ ဆားနှင့် အေးစက်စက် နေရောင်ခြည်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားသော ရေလှိုင်းတို့ဆီမှ ပင်လယ်နံ့ဟု ခေါ်ကြသော အနံ့တစ်မျိုး ထွက်သည်။ ပင်လယ်၏ ရနံ့သည် ဘာမှ မထူးခြားသော်လည်း ဘာအနံ့နှင့်မှ မတူချေ။ ဂန်နီသည် ချီတုံချတုံဖြင့် ပင်လယ်နံ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း ငါး၊ ဆား၊ ပင်လယ်ရေမှော်၊ လတ်ဆတ်သော လေ အစရှိသဖြင့် စိတ်ထဲမှ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်သည်။ သူသည် ပင်လယ်၏ ရနံ့ကို အာရုံထဲ၌ နှစ်သက်မက်မောစွာ မှတ်သားထား လိုက်သည်။ ငယ်ငယ်က ပင်လယ်၏ ရနံ့ကို တောင့်တဖူးသဖြင့် ယခုလို လက်တွေ့ခံစားရသောအခါ အတိုင်းမသိ ကြည်နူးမိသည်။

တစ်သက်လုံး ပင်လယ်အစစ်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော ဂန်နီသည် ပင်လယ်လေညင်းကို နှာခေါင်းဖြင့် ခံစားပုံဖော်ကြည့်ရင်း သတိ ဝင်လာသောအချိန်တွင် ညရောက်၍ မှောင်နေလေပြီ။ ထိုအခါ အိမ် အပြန်လမ်းကို အနံ့ခံ၍ ရှာရင်း ဖောဘတ်စိန့် အောနာ၊ စိန့်အန်တိုင်းစသည့် လမ်းများ အတိုင်းလျှောက်လာရာ နောက်ဆုံးတွင် လူချမ်းသာများ နေထိုင်ရာ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းရှိ ဆော်ဘွန်းနှင့် ဖောဘတ်စိန့်ဂျာမိန်းရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာ

သည်။ ဂန်နီသည် ခြံဝရှိ သံမဏိ ဂိတ်တံခါးမှ မြင်းလှည်း၏ သားရေနံ၊ ဆံပင်တုများထဲမှ ပေါင်ဒါနံ၊ မြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်၍ ပျံ့လွင့်လာသော ဥယျာဉ်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းနံ့နှင့် စီရရီ စိုက်ထူထားသော ခြံစည်းရိုးများ၏ လတ်ဆတ်သော အနံ့တို့ကို ရလာသည်။

ထိုအခါ ဂန်နီသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရေမွှေးနံ့ကို ရသည်။ တကယ်တော့ ထိုအနံ့မှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပရာ နေရာများဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသော လာဗန်ဒါပန်း သို့မဟုတ် နှင်းဆီရည်တို့၏ ခပ်ပါးပါးအနံ့သာ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပိုးဖဲကတ္တီပါတို့ ဆင်ယင်ထားသော မြင်းလှည်းများဆီမှ ဈေးကြီးသော မွှေးရနံ့ပေါင်းစုံက ညနေခင်းလေညင်းနှင့်အတူ မျောလွင့်လာသည်။ သူသည် ရသမျှ မွှေးရနံ့ပေါင်းစုံကို စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြင့် လိုက်၍ မှတ်သားသည်။ ထိုအခါ မူးယစ်ရီဝေစွာ ညှိငင်ရန်ဟူသော ရေမွှေးတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်လာသလို ထိုရနံ့များ၌ ပါဝင်သော အဆီအနှစ် တစ်မျိုးစီ၏ မူလရင်းမြစ်ကိုလည်း သိလာသည်။ ထိုမျှမက မည်သည့်ပါဝင်ပစ္စည်းကို ဖယ်ရှားလိုက်လျှင် မည်သို့သော ရနံ့မျိုး ကွဲပြားစွာ ထွက်ပေါ်လာမည်ကိုလည်း သိသည်။ ဈေးထဲရှိ ပန်းများနှင့် အမွှေးအကြိုင် ပစ္စည်းများကို သူသိပြီးဖြစ်သော်လည်း ကြောင်ကတိုး၊ နံ့သာဖြူ စသည့် တစ်ချို့အရာများကတော့ သူ့အတွက် အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသဖြင့် အနံ့ဖြင့်သာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

သူ့အတွက် ဘယ်အနံ့က မွှေးသည်၊ ဘယ်အနံ့က နံသည်ဟူ၍ မရှိသလို ထိုဂုဏ်သတ္တိများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း နားမလည်ချေ။ မြင်းရွေးနံ့သည် ပြင်းထန်ကာ ပွင့်အာခါစ နှင်းဆီဖူး၏ ရနံ့က နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်ကိုလည်း မခွဲခြားတတ်သလို မင်းစိုးရာဇာတစ်ဦး၏ မီးဖိုချောင်မှ ဟင်းလျာ၏ အနံ့က မည်မျှတန်ဖိုးကြီးမှန်းလည်း မသိချေ။ ဂန်နီ၏ ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက်မှာ အရာအားလုံး၏ အနံ့ကို ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းနှင့် အနံ့အသစ်များ ဖန်တီးလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် လောဘကြီးသူဖြစ်သောကြောင့် အရာအားလုံး၏ အနံ့ကို အငမ်းမရ စုပ်ယူဝါးမျိုသည်။ မနှစ်သက်သော အနံ့ဆိုလျှင် ထိုအရာကို မည်သို့ဖန်တီးထားသည်ဖြစ်စေ၊ ကလေးတစ်ယောက် မလိုချင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခုရသလို ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖျက်ဆီးပစ်တတ်သည်။

* * *

အခန်း (၈)

၁၇၅၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ တစ်ရက်နေ့သည် လူဝီဘုရင်(၁၅)၏ နန်းတက်ပွဲ နှစ်ပတ်လည်နေ့ ဖြစ်၍ ပါရီမြို့တော်ရှိ ပွန်ရှိုင်းရယ်တံတားတွင် မီးရှူးမီးပန်းများ ဖောက်ကြသည်။ ဘုရင်ကြီး၏ မင်္ဂလာပွဲနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသား မွေးဖွားစဉ်က ပြုလုပ်သော မီးပန်းလွှတ်ပွဲ အခမ်းအနားလောက် မကြီးကျယ်သော်လည်း သူ့ဟာနှင့်သူတော့ စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည်။ သင်္ဘောများတွင် ရွှေရောင်လေရဟတ်များ ဆင်ယင်ထားသလို လေထဲမှာ ဖွာလန်ကျ လွင့်စဉ်နေသော မီးပွားများကြောင့် မြစ်ရေပြင်တွင် ကြယ်ပွင့်များ ဖြန့်ကြက်ထားသလို တလက်လက် တောက်ပလင်းလက်နေသည်။ နေရာအနှံ့တွင် မီးပန်းဖောက်သံ တဝေါဝေါ ထွက်နေသလို ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားသည့် မီးရှူးများက တဒိုင်းဒိုင်း ပေါက်ကွဲနေကြသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ဆိပ်ကမ်း တစ်လျှောက်ရှိ လူထောင်များစွာက လက်တမြှောက်မြှောက်ဖြင့် ဟေးခနဲဟားခနဲ ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍ ဩဘာပေးနေကြသည်။ ဘုရင်နန်းတက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုအသံများက သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်းနေကြသည့်နှယ်။

ဂန်နီသည် ပွန်ရှူတံတား ညာဘက်ခြမ်း ကမ်းပါးနားက ပါဗီလီယန်ဒီဖလောဘုရားကျောင်း၏မှောင်ရိပ်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ မတ်တတ်

ရပ်နေသည်။ သူသည် လူအများ အော်ဟစ်အားပေးနေသလို လက်တစ်ချောင်းမှ မြှောက်မထား။ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားသည့် မီးရှူးမီးပန်းများကိုလည်း မော့ကြည့်မနေချေ။ သူသည် အနံ့အသစ်တစ်ခုခု ရလိုရငြားမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဤနေရာသို့ ရောက်အောင် လာခဲ့သော်လည်း မီးပန်းများ၏ ယမ်းငွေ့အနံ့ကလွဲ၍ ဘာမှမရ။ မီးပန်းများ တရားလွန်ဖောက်ကြသဖြင့် ဆာလဖာနံ့၊ ဆီချေးနံ့နှင့် ပိုတက်ဆီယမ်နိုက်တြိတ်နံ့များသာ ထောင်းထောင်း ထ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာသဖြင့် စိတ်ညစ်သွားသော ဂန်နီသည် သူနေထိုင်ရာအရပ်သို့ ပြန်ရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တိုက်ခတ်လာသော လေထဲမှ အနံ့သင်းသင်းကလေးတစ်စ လွင့်ပျံလာသည်။ ထိုရနံ့ကို ယခင်က တစ်ခါမှမရဖူးတာ သေချာလှသည်။ သူက ဘုရားကျောင်း အုတ်နံရံကိုမှီကာ မျက်စိမှိတ်၍ နှာခေါင်းကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ဟလိုက်သည်။ ထိုရနံ့သည် သူ့ကိုယ်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းမထားနိုင်လောက်အောင် နူးညံ့မွှေးပျံ့လွန်းသဖြင့် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုခဏတွင် မီးပန်းများ၏ ယမ်းမှုန့်နံ့၊ လူအုပ်ကြီးဆီမှလူနံ့နှင့် မြို့ထဲက အနံ့ပေါင်းစုံက ထိုရနံ့ကို ဖုံးအုပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရနံ့က ရုတ်တရက် ဒုတိယအကြိမ် တစ်ရှိုက်စာခန့် ထပ်၍ ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းလိုလို ပြန်ပျောက်သွားသည်။

ဂန်နီသည် ထိုရနံ့ကြောင့် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရူးမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ ပင်ကိုသဘာဝက အလိုရမ္မက်ကြီးလှသဖြင့် ထိုရနံ့ကို အရူးအမူးတောင့်တသောကြောင့် မဟုတ်သော်လည်း သည်းအူပြတ်လုမတတ် ခံစားရသည်။ ထိုရနံ့သည် အနံ့အားလုံး၏ သော့ချက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူ့တွင်ရှိသော သာမန်ထက်ထူးကဲသည့် အသိအာရုံက ပြောပြနေသည်။ ထိုရနံ့၏ အရင်းအမြစ်ကိုသာသိရလျှင် အနံ့ဟူသမျှကို အကုန်အစင် သိရှိနားလည်နိုင်လိမ့်မည်။ ထိုရနံ့ကိုသာ မပိုင်ဆိုင်ရလျှင် သေတော့မလောက် ခံစားရသည်။ ထိုရနံ့ကို သူလိုချင်သည်။ ရမှ ဖြစ်မည်။ သူ့ကိုယ်ထဲမှ ဆူပွက်နေသောနှလုံးသွေးတို့ ငြိမ်းအေးစေဖို့ရာ ထိုရနံ့ကိုပိုင်ဆိုင်ရမဖြစ်မည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဂန်နီ ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ထိုရနံ့ လွင့်ပျံလာသော အရပ်ကိုပင် ရှာမတွေ့သေးချေ။ လေနှင့် အတူပါလာသော တစ်ရှိုက်စာ ရနံ့ကလေး ပြန်ပြန်ပေါ်လာဖို့ ကြားထဲမှာအချိန်အတော်ကြာသည်။ ထိုသို့ ပေါ်လာတိုင်း ထိုရနံ့လေးကို ထာဝရ ဆုံးရှုံးသွားမှာ

ရေမွှေး

ကြောက်သောစိတ်ဖြင့် ဆိုးဆိုးရွားရွား ပူလောင်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုရနံ့ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်ရသော အရပ်ကို သိလာသလိုလို ရှိသည်။ ထိုရနံ့သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း တစ်နေရာရာမှ လွင့်ကာ သူရှိနေသော အရှေ့တောင်အရပ်သို့ ရောက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။

ထိုအခါ သူသည် ပါဗီလီယန်ဒီဖလောဘုရားကျောင်း၏ အုတ်နံရံမှ ခွာ၍ တံတားကို ကျော်ဖြတ်ကာ လူအုပ်ကြားထဲ အတင်းတိုးဝင်သွားသည်။ သူသည် လမ်းခဏလျှောက်လိုက်၊ ခြေဖျားထောက်၍ လူခေါင်းများ အထက်က ရနံ့ကို တရှုံ့ရှုံ့ အနံ့ခံလိုက်လုပ်သည်။ ပထမတော့ ဘာအနံ့မှ မရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားသေးသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ထိုရနံ့ကို ယခင် ကထက် ပို၍ ထင်ရှားစွာ ရလာသည်။ ထိုအခါ ရနံ့လာရာ လမ်းကြောင်း အမှန်ပေါ် ရောက်နေပြီဟု သိလိုက်သဖြင့် လူအုပ်ထဲ အတင်းတိုးတော့သည်။ မီးပန်း လွှတ်ပညာရှင်များက မီးရှူးတိုင်များကို မီးတို့နေသဖြင့် ညှော်နံ့များ မရပ်မနားထွက်နေပြီး သူရှာနေသော ရနံ့လေး ပျောက်သွားသည်။ ဂန်နီသည် လူကြားထဲသို့ ပခုံးဖြင့် တွန်းတိုက်၍ ရှေ့ကို တရကြမ်း တိုးထွက်သည်။

အချိန်အတော်ကြာသောအခါ မြစ်ကမ်းနဖူးနှင့် အတော်လှမ်းသော မေးလီရပ်ကွက်ရှိ ဆဲနဲလမ်းမပေါ်မှ ကေးမလကွစ်ဟိုတယ် အဝင်ဝသို့ ရောက် လာခဲ့လေတော့သည်။ ဂန်နီသည် သွားနေရာမှ ရပ်တန့်ကာ ရှိသမျှ အားကုန် သုံး၍ ရှုကြည့်လိုက်သည်။ ထိုရနံ့ကို ရှင်းရှင်းကြီးရပြီ။ သူက ထိုရနံ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ထိုရနံ့သည် လေထဲတွင် ဖဲကြိုးလေး တစ်ချောင်း လွင့်မျောနေသလို ဆဲနဲလမ်းမအတိုင်း နူးညံ့ညင်သာစွာ၊ ထုံသင်း မွှေးကြိုင်စွာ တလွင့်လွင့် သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။ ဂန်နီ၏ ရင်အစုံသည် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ခုန်ပေါက်နေသည်။ ထိုသို့ ခုန်ပေါက်နေခြင်းမှာ အပြေး အလွှားလာရသောကြောင့်မဟုတ်၊ ရနံ့လေး၏ တည်နေရာကို ရောက်ပြီ ဟူသောအသိက သူ့ရင်ကို ထိန်းချုပ်မရအောင် စိတ်လှုပ်ရှားစေ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုရနံ့ကို သူမှတ်သားထားသော အခြားအရာများနှင့် တူမတူ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သော်လည်း ဘာနှင့်မှ မတူဟူသော အဖြေရသည်။ ထိုရနံ့သည် ပျိုမျစ်လတ်ဆတ်သည်။ သို့သော် သံပရာသီး၊ သလဲသီး စသော အသီးအနှံ တို့၏ လတ်ဆတ်ပုံမျိုးနှင့်လည်း မတူ၊ သစ်ကြံပိုး၊ ကရမက် စသော သစ်ဥသစ်ခေါက်တို့၏ မွှေးအိပုံမျိုးနှင့်လည်း မတူသလို မေလမှာ ရွာသော

မိုး၊ တွင်းရေကြည်၊ နှင်းငွေ့ပါသော လေလို အေးမြလတ်ဆတ်မှုမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ချေ။ လတ်ဆတ်သော ထိုရနံ့သည် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နွေးထွေးမွှေးပျံ့သည်။ ထိုသို့ မွှေးပျံ့ပုံမှာလည်း စံပယ်၊ ဒဗ္ဗဒေးလ် စသောပန်းရနံ့မျိုး မဟုတ်သလို အိုင်းရစ်၊သစ်နက် စသော သစ်ပင်နံ့မျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။

ထိုရနံ့ထဲတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဂုဏ်သတ္တိများ ရောနှောနေသည်။ ပါးလျှော့တော့သော်လည်း ကြည်လင်ပီသသည်။ ထွင်းဖောက်မြင်ရသည့် ပိုးလွှာပါးကလေး တစ်စနှင့် တူသည်။ ဂျုံဖြင့် ဖုတ်သော ပတ်စ်ထရီမုန့်၏ အပေါ်ယံအခွံလွှာကို နွားနို့၊ ပျားရည်တို့ဖြင့် စိမ်ထားသည့် အနံ့မျိုး။ ဂန်နွီသည် နွားနို့နှင့် ပိုးပဝါစကို ပေါင်းစပ်ပုံဖော်ကြည့်သော်လည်း ထိုရနံ့မျိုးထွက် မလာချေ။ ထိုရနံ့ကို စိတ်ကူး၍မရသလို ဖော်ပြ၍လည်း မရသဖြင့် မည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို၍ မရချေ။ ထိုရနံ့သည် လောကကြီးတွင် အမှန်တကယ် ထင်ရှားစွာ တည်ရှိနေသော်လည်း မည်သူမျှ အတိအကျ ပြောပြတတ်မှာ မဟုတ်ချေ။

ဂန်နွီသည် တရစပ် ခုန်နေသော ရင်အစုံနှင့် ထိုရနံ့နောက် တကောက်ကောက် လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ရနံ့နောက်သို့ သူလိုက်နေခြင်းမဟုတ်၊ ရနံ့ကသာ သူ့ကို ရုန်းထွက်မရအောင် ညှို့ယူဆွဲငင်၍ ဖမ်းဆီးနေခြင်းပေလောဟု သံသယဝင်လာမိသည်။ သူလျှောက်နေသည့် ဆဲန့်လမ်းမတစ်ခုလုံး မည်သူမျှမရှိ။ အိမ်များကလည်း လူသူကင်းမဲ့၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လူအများသည် မီးပန်းဖောက်ပွဲကို ကြည့်ရှုရန် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာသာ သွားလာနေကြသဖြင့် လူနဲ့ မရှိတော့သလို မသတိစရာ ယမ်းနဲ့လည်း မရှိတော့ချေ။ လမ်းသည် ပုံမှန်ထွက်နေကျ ခြံစည်းရိုး၊ ရေ၊ ကြွက်၊ အပင်စသည့်အနံ့များသာ ရှိသည်။ သို့သော် ထိုအနံ့များ၏ အထက်တွင် နူးညံ့သော မွှေးရနံ့က ဖဲကြိုးလေးတစ်စလို လွင့်မျောနေသည်။

ည၏ အလင်းရောင်ကို ရှည်လျားမြင့်မားသော အဆောက်အအုံတို့၏ အရိပ်များက ဝါးမျိုထားသည်။ ဂန်နွီသည် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် လမ်းဆက်လျှောက်နေမိသည်။ ရနံ့က သူ့ကို တိကျသေချာစွာ ခေါ်ဆောင်နေသဖြင့် သူသွားနေသော လမ်းကို မျက်စိဖွင့်ကြည့်စရာပင် မလိုချေ။ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ထပ်သွားပြီးသောအခါ မားရစ်လမ်းဘက် တည့်တည့်ကို ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ ထိုလမ်းသည် အိမ်နောက်ဖေးလမ်းကြားလေး တစ်ခုလို ကျဉ်းမြောင်းလှပြီး မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထူးဆန်းစွာပင် ထိုရနံ့သည်

ရေမွှေး

မူလကတည်းက လုံလောက်သော ပမာဏထက် ပို၍ ပြင်းထန်မှု မရှိမှန်း သိသွားသည်။ ထိုရနံ့တွင် သန့်စင်မှုတစ်ခုသာ ရှိသည်။ သန့်စင်လေလေ၊ ဆွဲငင်အား ပိုများလေလေ။

ဂန်နွီသည် စိတ်ဆန္ဒမပါသော်လည်း ခြေထောက်က အလိုအလျောက် ဆက်လျှောက်နေမိသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ရနံ့သည် အုတ်နံရံဟု ထင်ရသော အရာကို ဖြတ်သန်း၍ သူ့အား ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဆွဲငင် နေလေသည်။ သူသည် အိပ်နေရင်း ယောင်၍ လမ်းထလျှောက်နေ သလို ရွေ့လျားနေပြီး ခြံနောက်ဘက် တစ်ခုထဲ ရောက်လာသည်။ ခြံဝင်း ထောင့်ချိုး တစ်ခုကို ကွေ့ဝင်လိုက်သောအခါ ပို၍ သေးငယ်သော ခြံနောက် ဘက် ဝင်းကလေးကို တွေ့ရသည်။

ခြံဝင်းအတွင်းဘက် အုတ်တံတိုင်းနံရံတွင် သစ်သားအမိုးကလေး တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုခြံဝင်းကလေး ပတ်ပတ်လည်သည် ပေအနည်းငယ်သာ ကျယ်ဝန်းပြီး တစ်နေရာတွင် အလင်းရောင်ထွက်နေသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် စားပွဲခုံတစ်လုံးတွင် ဖယောင်းတိုင် ထွန်း၍ ထိုင်ကာ အဝါရောင် ဆီးသီးများကို နှင်နေသည်။ သူမသည် ခြင်းတောင်းထဲမှ ဆီးသီး ကို ယူကာ ဓားဖြင့် ထက်ဝက်ခြမ်း၍ အောက်က ရေပုံးထဲ ပစ်ပစ်ချသည်။ သူမအသက်က ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဆယ့်လေးနှစ်သာ ရှိမည်ထင်သည်။ ဂန်နွီသည် ထိုအခြင်းအရာကို တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း မိုင်ဝက်လောက်က သူရလာသော ရနံ့၏ မူလဇာစ်မြစ်ကား ခြံဝင်းမှလည်း မဟုတ်၊ ဆီးသီးများလည်း မဟုတ်ဘဲ ထိုမိန်းကလေးဆီမှ ဖြစ်နေသည်။

ဂန်နွီသည် မိန်းကလေး၏ အရိပ်အယောင်နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဖယောင်း တိုင်မီးရောင်ဖြင့် နောက်ကျောဘက်မှသာ မြင်ရသော်လည်း သူ့ဘဝတွင် သည်မိန်းကလေးလောက်လှသည့် ဘယ်အရာကိုမှ မမြင်ဖူးသလို ခံစား ရသည်။ သူ့အတွက်တော့ သည်မိန်းကလေး၏ ရနံ့လောက် လှပသည့် ဘယ်ရနံ့မျိုးကိုမှ မရဖူးသလို ဖြစ်သည်။ လူသားတစ်ယောက်တွင် သည် လောက် နူးညံ့မွှေးပျံ့သော ရနံ့မျိုး ရှိလိမ့်မည်ဟု သူတစ်ခါမှ တွေးမကြည့်မိ ဖူးချေ။ ပုံမှန်အားဖြင့် လူနံ့သည် တခြားအနံ့များနှင့် ဘာမှ သိပ်မထူးချေ။ တစ်ခါတလေ အော်ဂဲလီဆန်စရာပင် ကောင်းသည်။ ကလေးများသည် ဘာအနံ့မှ မရှိ။ ယောက်ျားများသည် ချဉ်စုတ်စုတ်နှင့် ကျင်ငယ်နံ့ ထွက်နေ တတ်သလို မိန်းမများက ငါးညှီနံ့ ထောင်းထောင်းထနေတတ်သဖြင့် လူနံ့က

ရုံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ဤရန်.မျိုး ကြုံရသည်မှာ သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့နှာခေါင်းကိုပင်သူမယုံချေ။ ထို့ကြောင့် ဂန်နီ့ခမျာ သူရသောရန်အား လူသားဆီမှ ထွက်မထွက် သေချာစေရန် သူ့မျက်လုံးကိုပါ အကူခေါ်ရသည်။ မျက်စိနှင့်ရော နှာခေါင်းနှင့်ပါ သုံးသပ်၍ သေချာသောအခါမှသာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လက်ခံသွားသည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေး၏ ချိုင်းကြားမှ ချွေးနံ့၊ ဆံပင်မှ ဆီနံ့၊ အင်္ဂါဇာတ်မှ အညှို့နံ့တို့ကို ပျော်ပျော်ကြီး ရှူလိုက်လေသည်။ သူမ၏ ချွေးနံ့သည် ပင်လယ်လေညင်းလို လတ်ဆတ်သည်။ ဆံနွယ်များမှ သစ်ကြားသီးအဆီနံ့က ချိုမြသည်။ အင်္ဂါဇာတ်က ကြာပန်းစည်းနံ့သင်းသည်။ အသားအရေက ဖူးပွင့်ခါစ တရုတ်ဆီးသီးပင်၏ ပန်းရနံ့မွှေးသည်။ ထိုအရာအားလုံးကို သဟဇာတဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ် လိုက်သောအခါ ဂန်နီ့ ယခုရှုမြင်နေသော ပဉ္စလက်ဆန်သည့် မွှေးရနံ့မျိုး ထွက်လာတော့သည်။ စိတ်ထဲတွင် ထိုရနံ့မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာအောင် သူ့ဘာသာကျိတ်၍ ပုံဖော်ကြည့်သော်လည်း ဘယ်လိုမှ အချိုးမကျချေ။ ဤရန်ရှိနေသမျှ ထောင်သောင်းမကသော အခြားမွှေးရနံ့တို့ ဘာတန်ဖိုးမှ ရှိမည်မဟုတ်တော့။ ဤရနံ့သည် အခြားရနံ့များ ဖြစ်ပေါ်လာစေသည့် အခြေခံ နိယာမလည်း ဖြစ်သလို ပကတိ အလှတရားလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုရနံ့ကို မပိုင်ဆိုင်ရလျှင် လူဖြစ်ရှုံးတော့မလို သူ့ဘဝကြီး အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားလိမ့်မည်ဟု ခံစားရသည်။ ထိုမွှေးရနံ့၏ နူးညံ့လှပသော အဖျား အနားလေးအထိ အသေးစိတ် နားလည်ချင်သည်။ သို့သော် ချည်နဲ့ နံ့ချာလှသော သူ့မှတ်ဉာဏ်က ရှုပ်ထွေးလှသော သဘောတရားကို လိုက် မမီချေ။ ထိုအခါ အသွေးအသားထဲမှ ထူးဆန်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် ထိုရနံ့ ဖော်စပ်နည်းကို စူးစမ်းချင်စိတ်က ပို၍ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ပြင်းထန်လာသည်။

သူသည် မိန်းကလေးရှိရာ အမိုးအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ် သွားလေရာ သူမနှင့် ခြေတစ်လှမ်းစာအကွာအထိ ရောက်လာသည်။ မိန်း ကလေးက ဘာမှ မကြား။ အနီရောင် ဆံပင်နှင့် ထိုမိန်းကလေးသည် မီးခိုးရောင် လက်ပြတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ သူမ၏ လက်မောင်းကလေး များက ဖြူနွေးဥကာ လက်ဖဝါးများမှာ ဆီးသီးခြမ်းများ၏ အရည်များပေ၍ ဝါထိန်နေသည်။ ဂန်နီသည် သူမဆီကုန်း၍ လည်ကုပ်၊ ဆံစ စသည်မှ

ရေမွှေး

ထွက်လာသော ပင်ကိုရနံ့ကို စုပ်ယူလိုက်သည်။ ထိုရနံ့ကို လေညင်းခံသလို မျိုး အသွေးအသားထဲအထိ စိမ့်ဝင်သွားအောင် ရှူသွင်းလိုက်သည်။ သည်လို ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ရနံ့မျိုးကို သူတစ်ပါးမှ မခံစားရဖူးချေ။

မိန်းကလေးသည် အသည်းထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။ ဂန်နွီကို မမြင်သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နေရထိုင်ရ ခက်လာပြီး မမြင်နိုင်သည့် အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရုတ်တရက် ကျရောက်တော့ မလိုမျိုး မသိစိတ်မှ ကျောချမ်းလာသည်။ တစ်ယောက်ယောက် ခြံတံခါး ဖွင့်လိုက်သဖြင့် နောက်ကျောဘက်မှ လေဟပ်သလို အေးခနဲ ခံစားရသော ကြောင့် ဓားကိုဘေးချကာ ရင်ဘတ်ကို ဖိ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် ဂန်နွီကို မြင်သောအခါ ထိတ်လန့်တကြား အသွင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ သို့သော် ဂန်နွီက သူမ မအော်ခင် လည်တိုင် ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်၍ ညှစ်ထားလိုက်သဖြင့် အသံထွက်မလာ တော့ချေ။ ဂန်နွီသည် မှဲ့ခြောက်များနှင့်အတူ နူးညံ့လှပသော သူမ၏ မျက်နှာ ကိုလည်း မကြည့်၊ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံကိုလည်း မမြင်၊ တလဲ့လဲ့ စိမ်းနေသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးများကိုလည်း သတိမထားမိဘဲ မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ လည်ပင်းကိုသာ တင်းကျပ်စွာ ညှစ်ထားလေရာ သူမသည် ခုခံဖို့ ဝေးစွ၊ တစ်ချက်မျှပင် မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ အသက်ထွက်သွားလေသည်။ လောလောဆယ် သူအစိုးရိမ်ဆုံးအရာက သူမဆီမှ နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသော ရနံ့လေး ပျောက်မသွားဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေး သေသွားသောအခါ ဂန်နွီက သူမကို ဆီးသီးခြမ်းများ ပြန့်ကျဲနေသော မြေပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး သူမ၏ အဝတ်အစားများကို ဆုတ်ဖြီ ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမဆီက မွှေးရနံ့မှာ လုံးခနဲ ကြွတက်လာသည်။ ဂန်နွီက သူမ၏ အရေပြားပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ဝမ်းဗိုက်မှ ရင်ညွန့်သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်နှာမှ ဆံပင်သို့လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် ဝမ်းဗိုက်မှ အင်္ဂါဇာတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပေါင်မှ ခြေထောက်သို့လည်းကောင်း ဦးခေါင်း မှ ခြေဖျားအထိ နှာခေါင်းဖြင့် ဖိ၍ တရကြမ်း ပွတ်သပ်နမ်းရှုပ်လေသည်။ ဂန်နွီသည် သူမတွင် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသော မေးစေ့၊ ချက်၊ လက်ပြင်တို့မှ အနံ့များအထိ ကုန်စင်အောင် နမ်းရှုပ်၍ စုစည်းယူလိုက်သည်။

သူသည် မိန်းကလေး၏ ဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ဝပ်လျက် သူမ၏ ရနံ့ကလေး တစ်စက်မျှပင် ထွက်ကျမသွားအောင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး

တွင် စီးဝင်ပျံ့နှံ့စေလိုက်သည်။ ထို့နောက် မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဖယောင်းတိုင်မီးကို မှုတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် လူအများသည် သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ဆိုလျက် ဟေးဟေးဟားဟားဖြင့် ဆန်လမ်းအတိုင်း အိမ်ပြန်လာကြသည်။ ဂန့်နီသည် မှောင်မည်းနေသော လမ်းကြားထဲမှ ဆန်လမ်းမနှင့်အပြိုင် မြစ်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသော ပက်တစ်ဩဂတ်စတင်းလမ်းမဘက်သို့ အနံ့ခံလျက် ပြန်သွားသည်။

အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မိန်းကလေး၏ အလောင်းကို လူအများ တွေ့သွားကြပြီး အော်ဟစ်သံများ ထွက်လာကာ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂန့်နီက မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ထို့သကဲ့သို့ သူ့အခန်းသည် နန်းတော်အလား၊ သူ့အိပ်သည့် ကွပ်ပျစ်သည် ဘုရင်စက်တော်ခေါ်သည့် သလွန်ညောင်စောင်းအလား ထင်မှတ်မှားမိသည်။ သူ့ဘဝတွင် တစ်ခါမှ သည်လောက် စိတ်မချမ်းသာခဲ့ဖူးချေ။ တိရစ္ဆာန်သာသာ လူ့အန္တရာယ်မှ ဘဝအသစ်သို့ တစ်ဖန် ပြန်မွေးဖွားလာသကဲ့သို့ ခံစားရပြီး ဖရဏာပီတိ ဂွမ်းဆီထိသည့်အလား တစ်စုံစီမံ ကြည့်နူးနေလေသည်။ သူသည် အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသည့် ပါရမီရှင်တစ်ဦးမှန်း သူ့ကိုယ်သူ သိလာသည်။ သူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်၊ ရည်မှန်းချက်၊ ပန်းတိုင်သည် လောကရှိ အနုဆိုးဟူသမျှ တော်လှန်ဖယ်ရှားရေးပင်ဖြစ်သည်။

သူ၏ ထက်မြက်သော နှာခေါင်း၊ ထူးခြားသော မှတ်ဉာဏ်နှင့် မားရစ်လမ်းရှိ မိန်းကလေးထံမှ မွေးရနံ့တို့ကို နည်းလမ်းတကျ အသုံးချကြည့်ချင်စိတ်က သူ့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသည်။ ထိုရနံ့ထဲတွင် အရာအားလုံးကို အနံ့ထွက်လာစေသည့် မှော်ဆန်သော စွမ်းအင်တစ်မျိုး ကိန်းဝပ်နေသည်။ ထိုရနံ့ကို အသုံးပြု၍ နူးညံ့သော၊ အစွမ်းထက်သော၊ တည်ငြိမ်သော၊ ခံစားချက်အမျိုးမျိုး ပေးစွမ်းနိုင်သော၊ စိတ်အာရုံကို ကိုင်လှုပ်နိုင်သော၊ ငြင်းရက်စရာ မရှိသည့် အလှတရားတို့ဖြင့် ထုံမွှမ်းသော ရေမွှေးနံ့တစ်ခုကို ကောင်းကောင်းကြီး ဖန်တီးနိုင်သည်။ ထိုရနံ့သည် ရှေ့ဆက်၍ ဘာလုပ်သင့်သည်ကို လမ်းညွှန်ပေးသော သူ့အနာဂတ်ဘဝ၏ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ဖြစ်သည်။ သည်အရွယ်အထိ မသေရုံတစ်မည် ဘဝကို ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ ကုတ်ကတ်ရှင်သန်ခဲ့ရခြင်း၏ အကျိုးဆက်ကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်လာသည်။ သူသည် ရနံ့တို့၏ဖန်ဆင်းရှင် ဖြစ်ကိုဖြစ်လာရမည်။ သာမန် ရနံ့ ဖော်စပ်သူတစ်ယောက်အဆင့် မည်ကာမတ္တမဟုတ်၊ တစ်လောကလုံးတွင် အကြီး

ရေမွှေး

ကျယ်ဆုံး ရေမွှေးပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမည်။

ထိုညမှာပင် ဂန်နီသည် နဖူးပေါ် လက်တင်၍ သူမှတ်သားထားသမျှ ရန်သူများကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် သုံးသပ်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ဆက်၍ စဉ်းစားသည်။ သူ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှ သိန်းသန်းမကသော ရန်သူအမျိုးအစားတို့ကို ရှုလို့ကောင်းသော အနံ့၊ ရှုလို့မကောင်းသော အနံ့၊ ချောမွတ်သော အနံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော အနံ့၊ သင်းသော အနံ့၊ ဟောင်သော အနံ့ စသဖြင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်ကြာလာလေလေ၊ ထိုနည်းဖြင့် ရန်သူများကို ပို၍ရှင်းလင်းစွာ ခွဲခြားသိမြင်လာလေလေ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရန်သူရင်းသည် ကွဲပြားသော ခေါင်းစဉ်မျိုးစုံဖြင့် ပို၍ စနစ်ကျပြည့်စုံလာပြီး ရန်ဖြစ်ပေါ်လာပုံအဆင့်ဆင့်ကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလာသည်။ ဤသို့ ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် အရည်အသွေးသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်လူသတ်မှုမှ စတင်ခဲ့သော်ငြား ဂန်နီအတွက်တော့ ထိုအဖြစ်သည် လှပဆန်းကြယ်သည့် အတွေ့အကြုံတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ၊ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အသွင်သဏ္ဌာန်ကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့သော်လည်း အကောင်းဆုံး အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည့် သူမ၏ ရန်ကိုတော့ မူလပကတိအတိုင်း မှတ်မိနေအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့လေသည်။

* * *

အခန်း (၉)

ထိုအချိန်က ပါရီမြို့တွင် ရေမွှေးဖော်စပ်သူ ဆယ့်သုံးယောက်တိတိ ရှိသည်။ ခြောက်ယောက်သည် မြစ်၏ ညာဘက်ကမ်းတွင် နေထိုင်ပြီး ကျန်ခြောက်ယောက်မှာ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် နေသည်။ တစ်ယောက်သော သူကား သိမ်းမြစ်အလယ်တည့်တည့်ရှိ ပွန်အော်ရှန်တံတားပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော အဲဒလာစီတိုက်တန်းလျားကြီးတွင် နေထိုင်သည်။ ထိုတိုက်တန်းလျားသည် လေးထပ်မြင့်မား၍ လူအများ ပြွတ်သိပ်ကျပ်ညပ်စွာ နေထိုင်ကြသည်။

နာမည်ကြီး ဈေးဆိုင်များ ဤတစ်နေရာတည်းတွင် လာရောက် စုဝေးနေကြသဖြင့် ပွန်အော်ရှန်သည် မြို့တော်၏ ထင်ရှားသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ရွှေပန်းထိမ်ဆရာများ၊ ပရိဘောဂသမားများ၊ ဆံပင်တုဖန်တီးရှင်များ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ပြုလုပ်သူများ၊ အမျိုးသမီး ခြေအိတ် ရှည်နှင့် အတွင်းခံ ထုတ်လုပ်သူများ၊ ပန်းချီကားမှန်ပေါင် ပြုလုပ်သူများ၊ မြင်းစီးဘွတ်ဖိနပ် ကုန်သည်များ၊ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ပန်းဒေါက်တွင် တပ်ဆင်သော ဇာပန်းဖွားထိုးသူများ၊ ရွှေကြယ်သီး ပုံစံခွက်ဖော်သူများ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်း ရှင်များ၏ နာမည်အကြီးဆုံး ဈေးဆိုင်များရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် နေထိုင်သည့် ရေမွှေးပညာရှင် ဂျူဆက်ပီဘာဒီနိုသည် သူ၏ ဆိုင်ခန်းကို နေအိမ်နှင့် တွဲဖွင့်ထားသည်။ သူသည် လက်အိတ်များကိုလည်း ပြုလုပ်ရောင်းချသည်။

ဆိုင်ပေါက်ဝမှ စ၍ မျက်နှာကြက်တစ်ခုလုံးသည် အစိမ်းရောင် မှန်ကူကွက်များဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အမှတ်တံဆိပ် ကိုလည်း ခိုင်းတစ်ခုပေါ် ရွှေသားအတိအကျဖြင့် ပုံဖော်၍ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထိုသင်္ကေတမှာ ရွှေပန်းအိုးထဲတွင် ထိုးထားသော ပန်းစည်းမှ ရွှေပန်းပွင့်များ ငွားငွားစွင့် ပွင့်လန်းနေပုံဖြစ်သည်။ ဆိုင်တံခါးဝမှ စ၍ အထဲထိ အနီရောင် ကော်ဇောကို ခင်းထားသည်။ ထိုကော်ဇောတွင်လည်း ခုနက အမှတ်တံဆိပ် ကိုပင် ရွှေချည်ထိုး၍ ပုံဖော်ထားသည်။ ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တံခါးပေါင်သည် အထက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပါရှားနိုင်ငံလုပ် ခေါင်း လောင်း ကလေးများနှင့် တိုက်၍ သံစုံမြည်လာမည်။ ထိုအခါ ငွေသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ငဟစ်ငှက်ရုပ် နှစ်ကောင်၏ နှုတ်သီးမှ ပိုင်အိုလက်ပန်းရနံ့ ရေမွှေးရည်များကို ရွှေရေတကောင်းထဲသို့ ပန်းထုတ်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုရေ တကောင်းပေါ်တွင်လည်း ဘာဒီနီ၏ အမှတ်တံဆိပ်ကို ပုံဖော်ထားသည်။

ဆိုင်ကောင်တာနောက်တွင်တော့ ရွှေဖားရုပ်များဖြင့် တန်ဆာဆင် ပုံဖော်ထားသော အပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်၍ ပေါင်ဒါရိုက်ထားသည့် ဆံပင်တုကိုစွပ်ကာ ကျောက်တိုင်တစ်တိုင်ကဲ့သို့ မတ်မတ်ကြီး တောင့်တင်းစွာ ရပ်နေသော အဘိုးကြီးဘာဒီနီ ရှိနေတတ်သည်။ မနက်တိုင်းလိုလို သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးနေအောင် ဖျန်းထားသည့် တရုတ်စံကားပန်းနံ့ ရေမွှေး ကြောင့် လူကို သိသိသာသာ မမြင်ရခင်မှာပင် သူ့အနံ့ကို ခပ်ဝေးဝေးက တည်းက အရင်ရနေတတ်သည်။ ကောင်တာနောက်တွင် မလှုပ်မရှား ရပ်နေ သော သူ့အသွင်က မသိလျှင် ဆိုင်မှာ ထောင်ထားသော အရုပ်တစ်ရုပ်နယ်။ သို့သော် ခေါင်းလောင်းသံနှင့် ငှက်ရုပ်များ၏ နှုတ်သီးမှ ရေပန်းထွက်လာ လျှင်တော့ ထိုအရုပ်ကြီးက ရုတ်တရက်ဆိုသလို အသက်ဝင်လာပြီး ကောင် တာ နောက်မှ ထွက်၍ ဝယ်သူကို ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ ထိုအခါ တရုတ်စံကားပန်းနံ့သည် သူ့ဆီမှ ပျောက်ကွယ်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဝယ်သူက ကုလားထိုင်တွင် အကျအနနေရာယူပြီးသောအခါတွင်ကား သူ၏ အထူးကောင်းမွန်သော ရေမွှေးနှင့် အလှကုန်ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထုတ်ပြ၍ ရောင်းချဖို့ အားထုတ်လေတော့သည်။

ဘာဒီနီတွင် အလှကုန်ပစ္စည်း ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိသည်။ ပန်းပွင့်များမှ ထုတ်ယူထားသော အမွှေးဆီ၊ တင်ချာ၊ အနည်အနှစ်၊ အဆီခဲ၊ အလှဆီ၊ အရည်ကြည်နှင့် အခြားအလှကုန်များကို အရည်၊ အခဲ၊ အဆီ ပုံစံအမျိုး

မျိုးရှိသည်။ ဆံပင်အတွက် လိမ်းဆေး၊ ကော်ရည်၊ ပေါင်ဒါမှုန့်၊ ဆပ်ပြာ၊ ခရမ်း၊ အရောင်တင်ဆီများကို အထုပ်ကြီးငယ်၊ ဘူး၊ ပုလင်းများဖြင့် ရနိုင်သည်။ သူ့ဆိုင်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးအတွက်သုံးသော ဖယောင်း၊ အမွှေးကျွတ်ဆေး၊ ရေချိုးဆပ်ပြာဆီ၊ လိုးရှင်း၊ အသားအရေ မွှေးအောင် ပွတ်သည့်ဆားမှအစ ရေမွှေးစစ်စစ်များအထိ အလှအပဆိုင်ရာ ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိသော်လည်း ဘာဒီနီက ဤမျှနှင့် မတင်းတိမ်၊ မကျေနပ်ချေ။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အမွှေးနံ့ထွက်သော ပစ္စည်းမှန်သမျှ သူ့ဆိုင်တွင် ရှိစေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုင်သည် အမွှေးရနံ့ ထုတ်လုပ်သည့်ဌာနကြီးဖြစ်ရမည်ဟု ဘာဒီနီက ရည်ရွယ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ပါးစပ်မွှေးသည့် ငုံဆေးပြား၊ ရေမွှေးကြိုးခွေ၊ ရေမွှေးဖယောင်းတိုင်သာမက စပုံစပါးမှအစ ဇာတိပွိုလ်သီးအထိ အစေ့အဆန်အမျိုးမျိုး၊ ဆိုက်ပရက်၊ မာလကာ၊ ကော်ရှည်မြို့များမှ သစ်သီးဘရန်ဒီနှင့်ဝိုင်အရက်များ၊ ပျားရည်၊ ကော်ဖီစေ့၊ လက်ဖက်ရည်၊ သကြားလုံး၊ သစ်သီးခြောက်၊ ချောကလက်၊ သစ်အယ်သီး၊ သခွားသီး၊ ကြက်သွန်နီ၊ ပန်းအဖူးအငုံမျိုးစုံနှင့် ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များ စိမ်းထားသောတူနာငါးကိုပင် ဖြည့်ဆည်းစုဆောင်းထားသည်။ ထိုမျှမက သမီးရည်းစားအချင်းချင်း ပေးစာရေးရာတွင် သုံးသည့် နှင်းဆီနံ့ မင်ရည်၊ စပိန်နိုင်ငံလုပ် သားရေထည် စာရေးကိရိယာများ၊ နံ့သာဖြူသား ဖောင်တိန်ထည်ခွက်၊ ထင်းရှူးသား စားပွဲခုံနှင့် သေတ္တာ၊ အခန်းတွင်း အနံ့မွှေးရနံ့ ပန်းပွင့်ချပ်များ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်လုံးနှင့် ဖန်ပုလင်းများ၊ အနံ့မွှေးသော လက်အိတ်၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ အခင်းနှင့် ရာစုနှစ်တစ်ခုလောက် မွှေးနေစေမည့် နံရံကပ်စက္ကူများပါ ထပ်ထည့်ထားသည်။

ထိုမျှများပြားသော ပစ္စည်းများကို သူ့တစ်အိမ်လုံး ထပ်ခိုးမျှပင် မကျန်အောင် စုဆောင်းထားသောကြောင့် ဘာဒီနီ၏ အိမ်တစ်ဝိုက်တွင် ဖော်ပြ၍မရသော အနံ့ပေါင်းစုံ သင်းပျံ့နေသည်။ ဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းတစ်မျိုးစီတွင်လည်း အမြင့်မားဆုံး အရည်အသွေးရှိနေသဖြင့် ၎င်းတို့တစ်ခုချင်းစီမှ အနံ့များရောနှော၍ ထွက်လာသော အနံ့ကား ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဂီတပညာရှင်များ စုပေါင်း၍ မတူညီသော သံစဉ်မျိုးစုံကို အတူတကွ တစ်ပြိုင်တည်း ကျယ်လောင်စွာ တီးမှုတ်နေသလိုမျိုး သည်းမခံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်၍နေလေသည်။

ဘာဒီနီနှင့် သူ့လက်ထောက်သည် ထိုအနံ့အသက်ကြားတွင်

ရေမွှေး

ခက်ခက်ခဲခဲ အလုပ်လုပ်ရသလို စတုတ္ထထပ်တွင် နေထိုင်သော ဇနီးသည် ခမျာလည်း သိုလှောင်ထားသော အလှကုန်များ၏ မွန်ထူသောအနံ့များ ကြောင့် တခြားအနံ့ကိုပင် သတိမထားမိနိုင်အောင် မွန်းကျပ်နေလေသည်။ ဘာဒီနီ၏ ဆိုင်သို့ ယခုမှ ပထမဆုံးစဝင်မည့် ဝယ်သူဆိုလျှင် တံခါးဖွင့်လိုက် သည်နှင့် အထဲမှ လုံးထွေး၍ ထွက်လာသော မွှေးရနံ့ထူကြီးက မျက်နှာကို လက်သီးနှင့်ဆောင့်၍ ထိုးထည့်လိုက်သလိုခံစားရပေလိမ့်မည်။ မွန်ထူ ကျပ်ပိတ်နေသော ထိုရနံ့ကြောင့်လာရသည့် အကြောင်းရင်းကိုပင် မေ့သွား တတ်သည်။ ဆိုင်အနီးမှ ဖြတ်သွားသည့် ကောင်လေးများမှာ ထိုရနံ့ကြောင့် မှာလိုက်သော အရာကို မေ့သွားတတ်သည်။ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် တင်းမာခက်ထန်နေသော အမျိုးကောင်းသားတို့မှာ ထိုရနံ့ကို ရသည်နှင့် လည်ချောင်းထဲမှ ပျို့တက်သွားတတ်သည်။ အမျိုးသမီးများမှာ ငိုမလို၊ ရယ်မလို ဖြစ်ချင်သူက ဖြစ်၊ ရှိပြီးသား ရောဂါပြန်ဖောက်လာသူက ဖောက်၊ ကျိန်ဆဲသူကကျိန်ဆဲနှင့် အချို့ဆိုလျှင် သတိပင်လစ်၍လဲသွား တတ်ကြသည်။ ထိုအခါ လေးညှင်းဆီ၊ ပရုတ်အေး၊ အမိုးနီးယား၊ ဆားတို့ကို အသားကုန် ရှူချလိုက်မှသာ သက်သာရာရကြသည်။

အထက်ပါ အခြေအနေများကြောင့် ဂျူဆက်ပီဘာဒီနီ၏ ဆိုင်တံခါး ဝမှ ပါရှားနိုင်ငံလုပ်ခေါင်းလောင်းက တစ်နေ့တခြား အသံမြည်ခြင်း ကျဲလာ သလို ငှက်ရုပ်ကလေးများ၏ နှုတ်သီးမှာလည်း ရေပန်းအကျ နည်းသထက် နည်းလာခဲ့လေသည်။

* * *

အခန်း (၁၀)

ကောင်တာနောက်တွင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် ကျောက်ရုပ်
လို မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသော ဘာဒီနီက ဆိုင်တံခါးဝကို ကြည့်ရင်း...

‘ရိုးများ...၊ ဆံပင်တု စွပ်ထားလေ’ ဟု အော်ပြောသည်။

ဝက်ပေါင်ခြောက်များ ချိတ်ထားသော သံလွင်ဆီ စည်ပိုင်းများကြား
မှ ဘာဒီနီ၏ လက်ထောက် ရိုးများက ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ရိုးများက
ဘာဒီနီထက်ငယ်သော်ငြား သူလည်း အဘိုးအိုအရွယ် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။
ရိုးများက ဆိုင်ရှေ့သို့ သွား၍ သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆံပင်တုကို
ထုတ်၍ ခေါင်းပေါ် စွပ်လိုက်သည်။

“ဆရာ အပြင်ထွက်ဦးမှာလား မွန်စီယာ ဘာဒီနီ”

“မထွက်ဘူး။ ငါ ခဏနားပြီး အလုပ်လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ ဘာ
အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် လာမနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

“ဪ သိပြီ။ ရေမွှေးအသစ်တစ်မျိုး ဖန်တီးတော့မယ်ပေါ့”

“မှန်တာပေါ့။ မြို့စားကြီး ဗာဟားမွန်အတွက် စပန်းနစ်ရှ်ဟိုဒ်ဆိုတဲ့
ရေမွှေးတစ်မျိုး ဖန်တီးပေးမလို့ပဲ။ သူလိုချင်တာက ဟိုဟာကွာ...၊ အဲမို
အန်ဆိုက်ကီလို အနံ့မျိုးလို့ ပြောသလားလို့။ စိန့်အန်ဒရေဒက်စ်အာ့စ်လမ်းက
ဟိုအကောင် ပြီးစလွယ် လုပ်တဲ့ဟာ”

“ပယ်လစ်ဆီယာကို ပြောတာလား”

“အေး...။ သူ့ရေမွှေးနာမည်က ပယ်လစ်ဆီယာရဲ့ အဲဒီအန်ဆိုက် ကီတဲ့။ မင်း သိလား”

“သိပါ။ သိပါ။ ဒီရက်ပိုင်း ဘယ်သွားသွား အဲဒီအနံ့ကို နေရာတကာ ရနေမှတော့ မသိဘဲ နေပါ့မလား။ ကျွန်တော့်ကို ဘာထူးလဲ မေးမလို့ မဟုတ်လား။ ဘာမှလည်း ထူးထူးခြားခြားကြီး မဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ ခင်ဗျား ဖန်တီးမယ့် ရေမွှေးနဲ့တော့ ဘယ်ယှဉ်နိုင်ပါ့မလဲ မွန်စီယာ ဘာဒီနီရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်ယှဉ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“အဲဒီအန်ဆိုက်ကီက သာမန်ရေမွှေးအနံ့ပါပဲဗျာ”

“သာမန်အနံ့ ဟုတ်လား”

“လုံးဝကို သာမန်အနံ့။ ပယ်လစ်ဆီယာ ထုတ်သမျှ အကုန်လုံး ဒီလိုဟာတွေချည်းပဲ။ သံပရာဆီတော့ ပါမှာ သေချာတယ်”

“တကယ်လား၊ နောက်ကော ဘာရှိသေးလဲ”

“လိမ္မော်ပွင့်အဆီလည်း ပါမယ်ထင်တယ်။ ရှိစေရီ ပါမလားတော့ မသိဘူး။ သေချာတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ငါလုပ်တာနဲ့တော့ တစ်ခုမှ တူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေါ့။ ဘယ်တူပါ့မလဲ”

“ပယ်လစ်ဆီယာ သူ့ရေမွှေးထဲ ဘာထည့်ထည့် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ငါက သူ့နည်းတွေကနေ အတုယူစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးလေ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မွန်စီယာ”

“ငါဆိုတဲ့ ကောင်က ဘယ်သူ့နည်းကိုမှ မယူတာ မင်းလည်း သိသားနဲ့။ ငါက ငါ့ကိုယ်ပိုင်ရေမွှေးအနံ့တွေပဲ ဖန်တီးတာ”

“သိပ်သိတာပေါ့ မွန်စီယာ”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် ငါ့ဘာသာပဲ တီထွင်တာ”

“သိပါတယ်”

“အခုတော့ မြို့စားကြီး ဗာဟားမွန်အတွက် ဘာနဲ့မှ မတူတဲ့ ရနံ့တစ်ခုခုကို ဖန်တီးရအောင် စဉ်းစားနေတယ်။ လူတွေ အကုန်လုံး ကျွက်ကျက်ညံ့အောင် စိတ်ဝင်စားလာမယ့် အနံ့မျိုး”

“အဲဒီအနံ့ကို ဆရာ ဖန်တီးလို့ ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေ တယ် မွန်စီယာ ဘာဒီနီ”

“ဆိုင်ကို သေချာကြည့်ထား။ အေးအေးဆေးဆေး တိတ်တိတ်

ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်မှ ဈာန်ဝင်မှာ။ ဘယ်သူ့အသံမှ ငါ မကြားချင်ဘူး ရှီးနား”

ထို့နောက် ဘာဒီနီသည် အလုပ်ခန်းရှိရာ ဒုတိယထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ တက်သွားလေသည်။ ရှီးနားသည် သူ့ဆရာ ခုနက ရပ်သွားသည့် ကောင်တာနောက်ရှိ နေရာအတိအကျတွင် သွား၍ နေရာယူကာ ဘာဒီနီအတိုင်း မတ်တတ်ရပ်၍ ဆိုင်တံခါးဝသို့ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သိပ်မကြာမီ ဘာဆက်ဖြစ်တော့မည်ကိုလည်း သူသိနေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်က သူရှိရာ ဆိုင်ထဲမှာ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘဲ ဘာဒီနီ၏ အလုပ်ခန်းထဲမှာ ဖြစ်နေကျအတိုင်း ဖြစ်မှာပါပဲ။

ဘာဒီနီသည် တရုတ်စံကားပန်းနဲ့ လွှမ်းနေသော သူ၏အပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ စိတ်ကူးအသစ်အဆန်း ထွက်လာလိုထွက်လာငြားစားပွဲခုံမှာ ထိုင်၍ စဉ်းစားနေမည်။ ဘာစိတ်ကူးမျှ ထွက်မလာသည့်အခါ အပြေးအလွှားထ၍ စင်ပေါ်ရှိ ပုလင်းငယ်ရာပေါင်းများစွာကိုယူပြီး စိတ်ကူးတည့်ရာ ရောနှောကြည့်မည်။ ရရှိလာသည့် ငြိမ်ပေါင်းက တလွဲကြီးဖြစ်နေမည်။ ထိုအခါ သူသည် မိုးမွန်အောင် ဆဲဆို၍ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကာ မြစ်ထဲသို့ ထိုအရာများကို သွန်ပစ်လိုက်မည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်မျိုးထပ်မံကြိုးစားကြည့်မည်။ ထိုအရာကလည်း လွဲချော်မှားယွင်းနေသောအခါ အနားမှာ ရှိသမျှ ပုလင်းခွက်ယောက်ကို လွှင့်ပစ်မည်။ ထိုအခါ အလုပ်ခန်းထဲတွင် အနံ့ပေါင်းစုံ မွန်ထူသွားလိမ့်မည်။ ညခုနစ်နာရီခန့်လောက်တွင် အောက်ထပ်သို့ စိုးရိမ်သောကြီးစွာ ငိုယိုလျက် တုန်တုန်ယင်ယင် ပြန်ဆင်းလာပြီး...

‘ရှီးနားရေ၊ ငါ့နှာခေါင်းတော့ သွားပါပြီကွာ။ ရေမွှေးကို မတီထွင်နိုင်တော့ဘူး။ မြို့စားကြီးကို စပန်းနစ်ရှ်ဟိုဒ် လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ အားလုံးရေစုန်မျောသွားပြီ။ ငါသေချင်တယ် ရှီးနား။ တကယ်တော့ ငါဟာ အတွင်းမှာ သေနေပြီးသားကွ။ ငါ့ကိုသေလိုရအောင် ကူညီစမ်းပါကွာ’ ဟု ပြောလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ရှီးနားက တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်၍ ပယ်လစ်ဆီယာ၏ အဲမိုအန်ဆိုက်ကီ ရေမွှေးတစ်ပုလင်း အဝယ်ခိုင်းဖို့ အကြံပေးမည်။ ဘာဒီနီက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သော်လည်း သူ့ဟာသူ ရှက်၍ ထိုရေမွှေးကို တုံ့၍ပင် ကြည့်မှာမဟုတ်။ ထိုအခါ ရှီးနားကပင် ဘာဒီနီကို တိတ်တိတ်နေဖို့ ပြော၍ မြို့စားကြီး ဗာဟားမွန်၏ သားရေထည်ပစ္စည်းပေါ် ပယ်လစ်ဆီယာ၏ ရေမွှေးကို ဆွတ်ကြမည်။ အဖြစ်ကတော့ သည်အတိုင်းသာ ဆက်လက်လည်ပတ်နေမှာ ဖြစ်သည်။ ရှီးနားခမျာ ထိုသံသရာကို

ရေမွှေး

ပြီးပါစေတော့ဟုသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးလေးဆယ်တုန်းကတော့ ငယ်ရွယ်သော ဘာဒီနီသည် ‘တောင်အရပ်က နှင်းဆီ’၊ ‘ဘာဒီနီ၏ လှပတင့်တယ်သော ပန်းစည်း’ ဟူသည့် ရေမွှေးနှစ်မျိုးကို ဖန်တီးခဲ့သည်။ အမှန်အကန် ကောင်းမွန်လှသော ထိုရေမွှေးနှစ်ခုကြောင့် ကျိကျိတက် ချမ်းသာခဲ့သည်။ အခုတော့ ဘာဒီနီသည် ကြီးမြတ်တော့ ရေမွှေးပညာရှင် မဟုတ်တော့ချေ။ သူသည် အိုမင်း၍ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့သလို ခေတ်ရေစီးကြောင်းကို လည်း မသိတော့။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဖြင့် ရေမွှေးအသစ် ဖော်စပ် လိုက်တိုင်း လုံးဝ ခေတ်နောက်ကျ၍ ဈေးကွက်မဝင်သော အနံ့များသာ ထွက်လာသည်။ ရှိုးချားသည် မှန်ရှေ့တွင် သူ့ဆံပင်တု နေရာကျ၊ မကျ စစ်ဆေးရင်း ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာဟု တွေးမိသည်။

ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ အဘိုးကြီး ဘာဒီနီ။ ဟောဒီ ဆိုင်လှလှ လေးအတွက် သိပ်ရှက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဆိုင်ကို သူ ဖြုတ်ပစ်တော့မှာ သေချာတယ်။ ငါကော ဘာထူးလဲ။ ဒီဆိုင်လေးကို လက်လွှဲယူဖို့ သိပ်အို သွားပြီ။ ရှက်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။

* * *

ဘာသာပြန်သူကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ဝေယံဖြိုးဖြစ်သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် အဖ ဦးတင်မောင်ဝင်း၊ အမိ ဒေါ်သန်းသန်းဆွေတို့မှ ဖျာပုံခရိုင်၊ ကျိုက်လတ် မြို့နယ်တွင် မွေးဖွားသည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ကျိုက်လတ်မြို့၊ အမှတ် (၂) အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းမှ အထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် မအူပင်ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှ B.C.Tech ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျော်စွာ(ဆေး-၂)၊ ကောင်းမြတ် လွန်းသော် တို့နှင့်အတူ “ကမ္ဘာကျော်တို့၏ ဝတ္ထုတိုများ”စာအုပ်တွင် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၁၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ပထမဆုံး ဘာသာပြန် ဝတ္ထုအဖြစ် Patrick Ness ၏ A Monster's Call ကို “သစ်မိစ္ဆာ ခေါ်သံ”အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ Patrick Suskind ၏ Perfume ကို “ရေမွှေး”အမည်ဖြင့်လည်းကောင်းထုတ်ဝေခဲ့သည်။

